

Vänsterpress om Syrien – september 2013

När marxistarkivet i juni förra gången sammanställde artiklar om Syrien [se [Vänsterpress om Syrien](#) - juni 2013] var läget ganska tröstlöst. Inbördeskriget bara fortsatte med allt fler dödade, växande flyktingströmmar, rapporter om sekteristiskt våld. . .

Så plötsligt ändrades situationen, efter en rapport om en gasattack som de flesta Assad-motståndare, och med USA:s utrikesdepartement och säkerhetstjänst i ryggen, menade var ett verk av Assad-regimen (alla var inte lika övertygade). Obama började hota med en bombattack och trodde tydligen att det skulle vara ganska enkelt att få till stöd för en sådan. Men han åkte på bakslag både internationellt, där brittiska parlamentets nej till deltagande var det viktigaste, och inrikespolitiskt, där såväl allmänna opinionen som kongress och senat visade skepsis mot rapporterna och i synnerhet ifrågasatte det vettiga och rimliga med att USA skulle gå till militärt angrepp.

Nu såg tydligen Ryssland en chans att gripa in och lade fram ett förslag om att Assad skulle lämna ifrån sig sina kemiska vapen (eller placera dem under internationell kontroll). Detta var mycket smart. Assad sade sig vara med på det och Obama såg ett sätt att ta ett steg tillbaka och på så sätt rädda ansiktet. Nu plötsligt öppnades en möjlighet att bryta dödläget. Var det kommer att sluta det vet vi inte, men i alla fall kan man skönja nya utvägar.

Med anledning av detta så har vi ansett det vara lämpligt att återigen göra en sammanställning av vad vänsterpressen skrivit om Syrien under de senaste veckorna. Att det fortfarande råder stora meningsskiljaktigheter om Syrien och hur man bör förhålla sig till detta, det är klart, men åtminstone verkar hela vänstern vara mot en amerikansk bombattack. Detta framgick bl a vid de demonstrationer som hölls med anledning av Obamas Sverigebesök.

I denna utgåva är i stort sett hela den svenska vänstern representerad (i alla fall de som har någorlunda regelbundet utgivna tidningar/tidskrifter, utom *Clarté*, som inte kommit ut med något nummer under hösten ännu). Förutom artiklar som har mer direkt med Syrien att göra har även medtagits ett par artiklar som främst handlar om Obamas Sverige-besök och en artikel (av Tariq Ali) som handlar mer allmänt om Mellanöstern.

Martin Fahlgren 14/9 2013

(tillfogad del 3 av text från *Avanti* 24/3 2014)

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Syrien: Risk att kriget utvidgas – USA rustar upp</i>	1
<i>Barnen – Syriens främsta offer</i>	2
<i>Allt fler flyr Damaskus</i>	3
Arbetarmakt	3
<i>Demonstrera mot Obama – men till skillnad från vissa tar vi avstånd från USA-imperialismen utan att stödja Assad</i>	3
<i>Protest mot Obama – men tyvärr med hyllningar till reaktionärer</i>	8
Avanti	11
<i>Syrien – Nej till imperialistiskt angrepp!</i>	11
<i>Assad-regimen: var den kom ifrån och vad den blivit – del 1</i>	15

<i>Assad-regimen: var den kom ifrån och vad den blivit – del 2</i>	20
<i>Assad-regimen – var den kom ifrån och vad den blivit – del 3</i>	26
Flamman	31
<i>En känsla av déjà-vu</i>	31
<i>Militär attack mot Syrien nära?</i>	32
<i>Moralisk stormakt?</i>	33
<i>Obama kampanjar för krig</i>	34
<i>Syrien säger ja till kemvapenkoll</i>	35
Internationalen	36
<i>Mot gasangrepp och kryssningsmissiler – folkets revolution</i>	36
<i>Nej till militär attack mot Syrien: vapen till motståndet</i>	37
<i>Uttalande: Vi står bakom det syriska folkets revolution – nej till utländsk intervention!</i>	37
<i>Historiskt nej av Labour: Ingen attack mot Syrien</i>	40
<i>”Syriska folket får lita till egna krafter”</i>	41
<i>Tariq Ali: En total röra: Vad är en revolution?</i>	42
Offensiv	44
<i>Protester mötte Big Brother Obama</i>	44
<i>USA:s attack mot Syrien uppskjuten - Förhandlingar om kemiska vapen - Inbördeskriget fortsätter</i>	45
Proletären	47
<i>Oppositionella syrier mot krigsplaner</i>	47
<i>”USA har ingen rätt att anfälla Syrien”</i>	48
<i>Ge freden en chans!</i>	49
<i>Obama varnas för falsk information om kemvapenattack</i>	49
<i>Fem månader i rebellernas fångenskap</i>	51

Arbetaren

Syrien: Risk att kriget utvidgas – USA rustar upp

Arbetaren 28 augusti, 2013

Världen följer spánt utvecklingen. Allt medan polariseringen inom FN ökar och USA gör sig redo för en attack mot Syrien. Men en intervention kan få allvarliga konsekvenser i världspolitiken och antalet civila offer befaras öka.

Enligt oppositionella i Syrien har den gasattack i vilken kemiska vapen högst troligen använts krävt tusentals dödsoffer. Läkare utan gränser bekräftar att 3 600 personer kom in för vård av neurotoxiska skador på olika sjukhus som drivs av oppositionen bara under de första timmarna efter attacken förra onsdagen. 355 av de inkomna patienterna uppges ha dött.

Attacken inträffade nästan precis ett år efter att Barack Obama deklarerade att användandet av kemiska vapen var den röda linje som, om den överträdde, skulle kräva skyndsamt och kraftfullt agerande i Syrien.

USA sade redan i måndags, innan FN:s vapeninspektörer säkrat några tekniska bevis, att man håller Syriens regering ansvarig för gasattacken och att det inte råder något tvivel om att det rör sig om C-stridsmedel. Utrikesminister John Kerry skrädde inte orden i sina anklagelser mot Syriens president Bashar al-Assad, som han menar gjort sig skyldig till en ”godtycklig slakt av civila”.

Men i en intervju med den ryska Kreml-nära dagstidningen Izvestija förnekar al-Assad att han låg bakom gasattacken. Samtidigt passar han på att ge sin synpunkt på ett eventuellt angrepp från USA.

– Misslyckande väntar USA precis som i alla tidigare krig de har utlöst, med start i Vietnam och fram till i dag, sade han.

Flera länder ansluter sig till en intervention i Syrien även utan FN-mandat, däribland Turkiet och Storbritannien, som varit mest högljudda i kravet på ett omgående ingripande.

– Det är oroande med den ökade polariseringen inom FN och hur den här konflikten påverkar många andra frågor och hela regionen. Det riskerar att bli en dominoeffekt där många gamla konflikter kan blossa upp och där olika aktörer är rädda att förlora makt, säger Cecilia Tengroth, jurist och folkrättsrådgivare för Svenska Röda Korset.

Sker en intervention utan förankring i FN:s säkerhetsråd blir det med stöd i dekretet Responsibility to protect, R2P, som upprättades av FN efter att världssamfundet funnit sig stå stått passivt inför folkmordet i Rwanda 1994. Men ett sådant agerande är riskabelt, enligt flera bedömare.

– Om de beslutar sig att agera utan stöd från FN öppnar man dörren för något som kan få väldigt allvarliga konsekvenser. Om man ska ingripa i en konflikt behöver man ha ett tydligt slutmål definierat, här har inte USA satt upp något konkret och entydigt mål, säger Cecilia Tengroth.

Vilka är riskerna om USA bestämmer sig för att intervensera?

– I Libyeninsatsen lyckades man enbart använda luftstridskrafter, men där var det lättare att se vilka man ville stödja och var de fanns. I den här konflikten är det mer komplicerat med många olika parter och oheliga allianser. Det är svårt att se hur en intervention inte kommer att orsaka ännu mer humanitärt lidande och död.

Mike Winnerstig, säkerhetspolitisk analytiker på Totalförsvarets forskningsinstitut, FOI, menar att en intervention som bara har till syfte att straffa Assadregimen skulle kunna ske inom en vecka eller två. Då kommer troligen enbart kryssningsmissiler som slår ut regimen lednings- och flygcentraler att skickas. Men om syftet är ett mer fullskaligt angrepp på den syriska regimen kan det dröja betydligt längre.

Men Mike Winnerstig påpekar att det inte finns några goda alternativ för USA i det här läget.

– Hur man än gör kan det bli väldigt dåligt. Dels naturligtvis för att relationerna till Kina och Ryssland försämrar, dels för att man riskerar att stödja fel motståndsgrupp. Om syftet dessutom bara är vedergällning kan Assadregimen återhämta sig snabbt och fortsätta döda befolkningen, säger han.

– Men att inte göra någonting, som i Rwanda där 900 000 dog, är inte heller ett lockande alternativ.

Vill USA verkligen ha ett krig nu?

– Den amerikanska opinionen är inte intresserad av något krig i Syrien, men det finns krafter inom den demokratiska ledningen som driver på för en intervention, inte minst USA:s nyutträdde FN-ambassadör Samantha Power.

Hur ser säkerhetsläget ut för resten av världen?

– Blir det en amerikansk intervention så finns det konsekvenser. Om en attack sker på västligt initiativ mot Kinas och Rysslands vilja så kan det få efterverkningar även här i Östersjöområdet. Ryssland kommer då även att se på Sverige med stor misstänksamhet eftersom vi samarbetat med Nato under så lång tid.

Cecilia Irefalk

Barnen – Syriens främsta offer

Arbetaren 28 augusti

Som i alla krig har Syriens barn fått betala dyrt för konflikten – med sina liv och sin trygghet. I dag befinner sig tre miljoner barn på flykt undan inbördeskriget som rasat sedan våren 2011.

Det har konstaterats att minst ett femtiotal av de döda i gasattacken utanför Damaskus förra onsdagen var barn. Enligt FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter har totalt cirka 7 000 barn dödats inne i Syrien under konflikten.

Men barnen är offer i inbördeskriget på flera sätt. I fredags kom uppgiften från FN:s barnfond Unicef och flyktingorganet UNHCR att det miljonte syriska barnet nu anlant till ett flyktingläger. 740 000 av de barn som flytt landet, många gånger ensamma, är under elva år. De flesta har sökt sig till Turkiet, Libanon, Irak och Jordanien, men även till Nordafrika och Europa. Ytterligare två miljoner barn befinner sig på flykt inom Syriens egna gränser.

– Det är en väldigt allvarlig humanitär situation i hela landet med miljontals människor på flykt och 100 000 döda, säger Cecilia Tengroth, jurist och folkrättsrådgivare för Svenska Röda Korset.

– Man brukar säga, med andra världskriget i åtanke, att det tar minst två generationer att bearbeta och komma till rätta med trauman efter krig. Med så här många unga och barn som offer förstår man konflikten i Syrien kommer att sätta djupa spår under lång, lång tid.

Som flyktingar riskerar barnen att ställas inför nya hot som sexuellt våld, människohandel, barnarbete, sjukdomar och tvångsäktenskap, varnar UNHCR.

– Vad som står på spel är en hel generation av oskyldiga. Ungdomarna i Syrien håller på att förlora sina hem, familjemedlemmar och sin framtid. Även när de är i säkerhet är de utsatta, traumatiserade och i behov av hopp, säger FN:s flyktingkommissarie António Guterres i ett pressmeddelande.

Cecilia Irefalk

Allt fler flyr Damaskus

Arbetaren 5 september

Samtidigt som USA planerar att attackera mål i Syrien med hjälp av kryssningsmissiler förbereder sig landets befolkning för en ny fas i konflikten.

Inför USA:s väntade attack mot Syrien har panik utbrutit i huvudstaden Damaskus.

– Många förbereder sig för att lämna staden, särskilt de som bor nära militära byggnader, säger en aktivist som vill vara anonym av säkerhetsskäl.

Han berättar att allt färre människor och bilar syns ute på gatorna på kvällarna.

– Vissa bunkrar upp med mat. Om de har ett hus på landsbygden, lämnar de staden för att åka dit.

Flera källor bekräftar att den syriska militären omlokaliserar sina styrkor och förflyttar utrustning. Aktivisten Susan Ahmad uppger att tunga vapen förflyttats från säkerhetstjänstens förvar och att regimen nu börjat använda skolor för att hysa soldater och förvara vapen. Hon är positiv till ett USA-lett anfall mot militära mål.

– Ingen tycker att ett utländskt ingripande är bra, men om det kommer att få bort Assad, så låt det ske. Det viktigaste är att sätta stopp för dödandet av oskyldiga människor.

Den tidigare läkarstudenten Radwan Kinase, volontär vid ett lokalt fältsjukhus som drivs av Fria syriska armén, säger att syrier har sökt skydd i Turkiet inför de amerikanska attackerna. Han tonar ned betydelsen av de kemiska attackerna.

– Det är ingen skillnad på om vi dödas i beskjutningar, bombningar, av Scud-raketer eller av kemiska vapen.

Radwan Kinase tror att USA kommer att angripa vissa mål för att sedan låta striderna fortsätta som tidigare. Vita huset har meddelat att ett amerikanskt anfall inte skulle syfta till ett regimskifte.

Zack Baddorf, IP

Arbetarmakt

Arbetarmakt 4 september, 2013

Demonstrera mot Obama – men till skillnad från vissa tar vi avstånd från USA-imperialismen utan att stödja Assad

Onsdag 4 september kommer president Obama till Stockholm. Med anledning av detta kommer det den dagen att vara en demonstration på Medborgarplatsen kl 17 under huvudrubriken Nej till Big Brother Obama, med underrubriker mot massövervakning, USA:s krigspolitik och NATO-samarbete. Vi anser att det finns all anledning att protestera. Den förändring som många drömde om när han blev president – naivt som vi sa redan då – har

uppenbarligen inte kommit. Visst, enstaka lagar kan vara bättre under Obama än under en republikan, och vissa reformer kan göras – men samtidigt avlyssnar NSA mer än de någonsin har gjort, betydligt fler civila dödas av drönarattacker i exempelvis Pakistan och Jemen än de gjorde under Bush, och Guantanamo är fortfarande igång. Och Chelsea Manning fick 25 års fängelse för att ha avslöjat krigsförbrytelser.

Det har egentligen inte så mycket direkt med Obama att göra – det handlar mer om att USA:s formellt demokratiska system inte släpper igenom förändring. För att bli vald behöver man alla miljoner som en valkampanj kostar, och det får man genom att övertyga affärsintressen om att man är rätt person. Redan där sällas alla inre hot mot systemet ut nästan lika effektivt som av Irans väktarråd. Demonstrationen är inte så mycket mot Obama som Obama – utan mot Obama som den främste representanten för USA-imperialismen, som förblir vår mäktigaste fiende i världsskala.

KP:s flygblad för Assad

Dock finns det problem med tillställningen. Inte minst kan vissa förväntas ge sitt öppna stöd till Syriens blodbesudlade diktator Assad. Det så kallade Kommunistiska partiet tänker exempelvis dela ut ett flygblad som tar tydlig ställning för Syriens diktator. Det har visserligen vädjats om att hålla inne med ställningstaganden för och emot Assad från demoledningens sida, så jag kan inte säga säkert att det kommer att delas ut – det har dock legat [uppe på deras hemsida](#), och överensstämmer med vad de brukar skriva. Flygbladet inleds med ett citat från *Aftonbladets* Wolfgang Hansson om att det är oppositionen som har mest att vinna på den uppmärksammade gasattacken nyligen. Här kan man ju anmärka på det lite lustiga i KP:s tidning *Proletärens* metod för att bedöma borgerliga kommentatorer och ”experter”. När någon är elak mot Stalin, eller går för hårt åt Nordkorea avskrivs de ofta bara som ”borgare”, eller rent imperialistlakej. Men ifrågasätter de att Assad har använt nervgas så blir deras uppgift genast intressanta. Intressant över huvud taget hur deras världsbild, där allt bedöms utifrån sitt förhållande till USA-imperialismen, kan få KP att dra en lans för att försvara Assad från vad de tydligen är orättvisa anklagelser om att använda giftgas.

Man kanske också skulle kunna tycka, gentemot KP:s och deras nyfunna vänner bland den borgerliga pressens kommentatorers påståenden att Assad inte har något att vinna på gasattacker, att han kanske faktiskt skulle kunna ha ett syfte med det – nämligen samma syfte som när han låter vanliga bomber regna över städer. Ska vi alltså tro att han har ett syfte när civila dödas med bomber, men när det sker med giftgas så är syftet försvunnet? Jag kan förstås inte säga säkert att Assad låg bakom gasattacken – men hans styrkor har mördat mångdubbelt fler genom mer konventionella vapen, så hur stor roll spelar det i att bedöma honom?

Antiimperialism och dess karikatyrer

Antiimperialism är en självklar del av vänstern – men delar av vänstern, företrädesvis den av stalinistiskt ursprung, drar helt absurda slutsatser av detta. Först och främst ser de imperialism som liktydigt med USA, eller på sin höjd USA och EU. Ofta kan de visserligen efter lite diskussion gå med på att andra imperialistiska makter, kanske till och med Ryssland, är imperialistiskt – men i så fall klargör de vanligtvis att den stora boven ändå är USA. Det stämmer givetvis att USA är den klart mäktigaste imperialistmakten, men kan man på den grunden dra slutsatsen att andra imperialiststater är mindre reaktionära, och kanske kan stödjas för att balansera USA:s makt? Nej, vi avvisar bestämt att vi har något att vinna på att rangordna imperialistmakterna för att se om det är någon imperialism vi kan stödja idag (det brukar i så fall bli alla som hamnar i minsta konflikt med USA).

Inte nog med det, den stalinistiska (observera att vissa kan ha blivit skeptiska till just Stalin, men så länge de håller sig till den stalinistiska metoden i dessa frågor förblir de politiskt kvar i

traditionen) skolan av ”antiimperialism” vill dessutom helst göra frågan om USA-imperialismen till den ständiga huvudfrågan, där allt tenderar att bedömas efter mallen: hur ställer de sig till USA? Relationen till imperialistblocken är givetvis en viktig faktor, som konsekventa internationalister har vi dock en utgångspunkt som är viktigare: arbetarnas och de fattiga massornas kamp för sin befrielse.

Nu skulle antiimperialisterna av stalinistiskt ursprung utbrista – men vi är givetvis också för arbetarnas och de fattiga massornas kamp!! Ja, i teorin om inte annat. Utgångspunkterna är dock inte samma. Detta visade inte minst Mao med sin betoning på att man kan bilda fronter med alla mot supermakterna (som då alltså var USA och Sovjetunionen). Kina under Mao gjorde betydligt mer än att bilda tillfälliga och nödvändiga samarbeten för att bemöta större hot – de satte i metod att ge reaktionärt stöd till vidriga diktaturer, när de ville ha allierade av olika slag, vilket kunde förklaras med någon variant av ”front mot supermakterna” på ett sätt som de mest enfaldiga tyckte verkade rimligt. Att Chile under Pinochet och Iran under shahen skulle kunna bli antiimperialistiska var givetvis uteslutet, men det hindrade inte Mao och hans tappra byråkrater från att skapa goda och vänskapliga relationer med dem. När dåvarande Östpakistan (nuvarande Bangladesh) ville frigöra sig från Pakistan 1971, skickade militärregimen dit armén, och under det 9 månader långa kriget dödades åtminstone några hundra tusen människor. Kina tog i det läget ställning för Pakistans territoriella integritet – eller med andra ord, backade de upp militärregimen som slaktade oskyldiga i enorma mängder, för rätten att behålla överhögheten över Bangladesh.

Den antiimperialistiska karikatyrens spöke

Det är lätt att hamna i dessa reaktionära positioner med Maos metod att se den huvudsakliga konflikten i supermakterna mot resten. Samma metod kan ses idag. Iran är som bekant en vidrig diktatur. Att USA ser regimen som sin fiende gör den inte mer progressiv. Om USA skulle invadera Iran skulle den huvudsakliga frågan gälla en imperialistmakt som försökte ta kontrollen över ett halvkolonialt land. I den situationen skulle vi försvara Iran, trots dess avskyvärda regim. Detta gör inte att vi på minsta sätt kan backa upp diktaturen mot andra hot, bara för att USA skulle kunna ha synpunkter på vad som händer. Framför allt är det nödvändigt att vara mycket tydlig med att vi är för att Irans diktatur störtas av dess arbetarklass och andra progressiva klasser. Detta är något KP misslyckas med. När det var en våg av protester 2009 förmådde KP inte att ta ställning för att regimen skulle störtas av massrörelsen, utan försökte sätta sig i mitten. Å ena sidan hade massorna anledning att vara missnöjda, å andra sidan urskuldade de Ahmadinejad. Deras syn på USA-imperialismen som det som allt ska bedömas mot fick dem att inta en försonlig hållning till den blodiga diktaturen. Se vår polemik [här](#).

Syrien

Det mest aktuella fallet idag är dock förstås Syrien. Delar av stalinistvänstern har envisats med att betrakta Assad som någon form av antiimperialist, och lyckades på ett tidigt stadium intala sig att upproret mot diktatorn var någon form av USA-styrd komplott. Varje kritik mot Assad från Obama eller någon av hans underhuggare sida, varje tecken på närvaro av amerikanska sändebud i närheten av Syrien greps med giriga händer för att ”visa” vilken USA-intervention det handlade om. Att Vita Huset och Pentagon varit minst sagt svävande i sin opposition mot Assad – eller, viktigare, att oppositionen fortfarande inte har fått vapen från USA – har inte bekymrat Proletären med flera tidningar nämnvärt. Såklart att Assad, i deras världsbild, försvarar Syrien mot imperialismen!

Inte vår typ av "antiimperialist"

Nu är ju imperialismen väldigt påtagligt involverad i Syrien. Ryssland har ju skickat stora mängder vapen, inte minst bombplan som hjälpt Assad att bomba de av Syriens städer han inte kontrollerar. Men, utbrister vår Assad-vän – ja ja, jag vet, pliktskyldigast brukar de ibland framhålla att Assad har brister, inte är någon verklig socialist eller kanske rent av har auktoritära drag, dessa små brasklappar hindrar dock inte att de tar ställning för Assad, och gör ursäkter för honom – således: Assad-vän. Men, utbrister så alltså vår Assad-vän – USA är ju den största fienden! Hur kan ni sätta Ryssland på samma nivå?!? Ja, kan man svara, kanske för att det är just Ryssland som backar upp den blodsbesudlade diktatorn med massiva vapensändningar? Som jag förklarade nyss: det är inte hållbart att hålla på att stödja lite mindre mäktiga imperialister mot de lite kraftfullare. Då hamnar man lätt i knäet på Putin och hans reaktionära dagordning, för att inte tala om att hans bombplan skövlar städer. Detta har vi ju fått åtskilliga bevis för.

Har islamisterna tagit över?

Det andra stora argumentet mot upproret mot Assad är att oppositionen domineras av reaktionära islamister. Det stämmer förstås att det finns ett verkligt islamistiskt hot. Vissa områden i företrädesvis norra Syrien domineras av grupper som al Nusra eller ISIS, och de har slängt ut det sekulära och demokratiska upprorets styrkor ur exempelvis Raqqa. De utgör givetvis ett dödligt hot. I andra områden är det dock islamisterna som har slängts ut. Den sekulära delen av upproret och islamisterna kontrollerar i hög grad olika områden. Se den [här](#) intressanta skildringen till exempel.

Det finns fortfarande ett demokratiskt uppror, med brett folkligt stöd i stora områden. Dess ledning är inte vad vi skulle föredra om vi kunde välja – men det är den utan tvekan mest progressiva kraften i landet. Assad representerar en blodsbesudlad och allt mer korrupt diktatur, vars politik under senare år allt mera gick ut på att berika den närmaste kretsen, samtidigt som merparten av folket blev fattigare. Han samarbetar dessutom som bekant också

med reaktionära islamister – Irans diktatur och Hizbollah. F.ö. lite lustigt, eller ”lustigt” att Proletären reagerar så föga mot dessa islamisters inblandning. Men ja, de har ju redan kommit fram till att Iran i kraft av sin konflikt med USA är mera progressivt. Och Hizbollah är ju emot Israel, så varför oroa sig över deras reaktionära karaktär i övrigt, bara för att de sätts in för att erövra städer i samarbete med en reaktionär diktator? Nu kan man visserligen anmärka att trots att Proletären länge högljutt upprepade: Israel stöder upproret!, så är det uppenbart att den nuvarande Assad inte har tagit ett enda konkret steg mot Israels ockupation av Golanhöjderna, så inte heller hans far sedan kriget 1973. Israels ledning är inte dummare än att de uppskattar en sådan sak – och nu har de tydligt sagt att de inte önskar se Assad störtad.

Hur som helst: det finns reaktionära islamister inblandade (på båda sidor, men låt oss göra som stalinistvänstern och bortse från den ena sidan). Kärnfrågan blir då: hur bekämpar man det hotet. För KP är saken klar: de hoppas att Assad vinner. Ett problem (om vi bortser från flera andra alltså) med det resonemanget är dock att förtryck, repression och terrorbombningar ofta är ett ganska dåligt sätt att bekämpa islamism. En progressiv regim skulle givetvis mycket väl kunna behöva vapenmakt mot väpnade reaktionära grupper, och en seger för upproret skulle den sekulära delen med säkerhet behöva använda krafttag mot al Nusra – men att bekämpa islamismen genom att upprätthålla en korrupt diktatur genom repression och terror mot den demokratiska oppositionen likväl som mot fundamentalistiska grupper får ofta i slutändan rent motsatt effekt. Det skulle exempelvis Irans sista shah säkert kunnat vittna om, ifall han inte hade dött i cancer. Men den lärdomen borde vara avskräckande – hans diktatur skapade allt mer opposition, vilket gav förutsättningarna för Khomeini att ta över.

Al Nusra och ISIS är enligt normala förnuftskriterier helt galet reaktionära. De saknar förutsättningarna att under normala omständigheter bli en masskraft. Assad krig mot befolkningen skapar just de omständigheterna som behövs för att dessa grupper ska kunna växa. Ju längre inbördeskriget pågår, ju flera bostadsområden som skövlas med marken och ju flera som dödas desto mer kan jihadisterna växa, och ju svårare får de demokratiska krafterna i motståndet, desto svårare blir det att upprätthålla de folkliga strukturer av lokala råd som fortfarande finns i flera befriade områden. Allt stöd till Assad håller inte bara en korrupt och blodsbesudlad diktator under armarna – det bidrar även till att plöja marken för framtida islamistiska segrar.

Nej till USA-intervention! Vapen till upproret!

Nu kan det tyckas att det blev en lång utvikning i en text som mest borde ha handlat om Obama. Men med tanke på att frågan om Syrien är central, och att många av dem som protesterar mot Obama blandar ihop sin opposition mot USA-imperialismen med stöd åt Assad kändes det nödvändigt. Visst skulle vi ha kunnat skriva om NSA och övervakning, Chelsea Manning och Guantanamo – men å andra sidan är de frågorna uppenbara för de flesta progressivt sinnade människor. Däremot har många som ser sig som inte bara progressiva, utan kanske rent av som kommunister, en felaktig syn på imperialismens roll, vilket inte är någon mindre teoretisk fråga, utan får dem att hamna i knäet på andra reaktionära krafter. Och när det finns dispyter med möjliga – och faktiska – reaktionära konsekvenser är Arbetarmakt där och reder ut begreppen. That’s what we do, liksom.

Arbetarmakt är emot imperialistiska interventioner i Syrien, liksom på andra håll. USA:s invasioner och bombningar av Irak och Afghanistan har som vi vet knappast bidragit till fred och frihet, liksom deras stöd till Israel och till shahen av Iran uppenbarligen har fått enbart reaktionära konsekvenser. Samtidigt är vi tydliga med att vi även är emot det imperialistiska stödet som tillfaller Assad, med förödande konsekvenser för Syrien. Ryssland, likväl som USA, är imperialistiskt, och att det är mindre mäktigt gör inte dess interventioner mindre reaktionära, vilket säkert många överlevande från sönderbombade områden kan intyga.

Förslagsvis kan de ”antiimperialister” som inte motsätter sig den ryska inblandningen övergå till att kalla sig anti-USA-imperialister.

Vi fortsätter också att stödja upproret. Inte okritiskt, och vi är inte för någon inbillad fasad av politisk enighet. Vägen framåt för Syrien, regionen och världen är att bryta med nyliberalism, privatiseringar och kapitalism, och att bygga upp en revolutionär, socialistisk arbetarrörelse som kan ta makten från alla korrupta härskare, och vi är för att dessa krafter byggs överallt, även i Syrien och redan idag. Samtidigt pågår kriget nu, och vi är helt för att det befintliga, sekulära upproret segrar, även om dess ledning är långt ifrån vad vi skulle önska. Därigenom ligger vägen för en återuppbyggd arbetarrörelse och för revolutionära organisationer att bygga upp sin kraft. Det största hindret för en seger i kriget är bristen på effektiva vapen, speciellt mot Assads stridsvagnar och flygplan. Därför upprepar vi vad vi har sagt tidigare: ge upproret vapen. Varje förstörd stridsvagn och varje nedskjutet flygplan ur Assads mördarmaskin är en seger, och arbetarrörelsen i alla länder, inte minst Sverige, borde med kraft kräva: skicka anti-tankmissiler och luftvärn till den sekulära delen av upproret.

Så alltså: följ med och demonstrera mot USA-imperialismen nu när dess främste företrädare hälsar på. Men det viktigaste är ju att bygga en verklig rörelse på sikt, och det gör vi inte genom den eländiga karikatyr av antiimperialism som välkomnar Assads ryskstödda terrorbombingar.

Jens-Hugo Nyberg

Protest mot Obama – men tyvärr med hyllningar till reaktionärer

Arbetarmakt 8 september

Som bekant var president Obama i Stockholm 4 september, och med anledning av det organiserades det en demonstration i Stockholm. Vi uppmanade till att gå i demonstrationen, samtidigt som vi uttryckte oro över att många av dem som kunde förväntas komma stödjer Syriens massmördande diktator Assad.

Jag förmodar att KP (”Kommunistiska partiet”) höll inne sitt flygblad där de uttalade sitt stöd för Assad. Åtminstone såg jag inte till det, och demonstrationsledningens vädjanden om att hålla Syriendispyten borta. Syftet med detta var att skapa en stor och enad protest mot Obama som företrädare för det massövervakande och drönarbombande USA. Nu visade det sig dock att det inte var möjligt att hålla frågan om kriget i Syrien borta.

Företrädare för demonstrationsledningen har i efterhand gjort sitt bästa för att se positivt på demonstrationen. 4000 i en stark protest mot Obama har jag sett uppgifter om. Jag hade dock lite svårt att se så många på Medborgarplatsen, jag har svårt att tro att det kom över 2000, och kanske inte ens det. Nu kan man visserligen tycka att 2000 inte var så dåligt. Det finns ju fortfarande en utbredd känsla av att Obama är om inte bra så åtminstone bättre än någon republikansk kandidat, så det var snarast mer än jag hade trott. Men det stora problemet med demonstrationen låg någon annanstans.

Det första jag såg när jag närmade mig Medborgarplatsen var två grupper av företrädesvis exilsyrier, med poliser emellan. Den första, och klart minsta gruppen stödde upproret mot Assad. Bland dem fanns även några plakat som uppmanade Obama att slå till hårt mot diktatorn, vilket kunde upplevas som lite udda på en demonstration mot Obama och mot USA:s makt. Det fanns dock en del mer vänstersinnade syrier som höll sig borta helt från demonstrationen, just för att de insåg att det skulle förekomma Assadhyllningar, så gruppen på Medborgarplatsen kan nog inte betraktas som representativ för alla Syrier som är emot Assad.

Den andra gruppen, betydligt större än den första var för Assad, vilket de visade, mycket tydligt. De inte bara skrek hyllningar till Assad – de hade idolporträtt på honom också. Det förekom också hyllningar till Egyptens militär, Hizbollahflaggor, iranska regimens flagga... Kort sagt en samling av några av regionens mest reaktionära krafter.

Jag vet att många av demonstranterna tycker att det är orättvist att framhålla den diktaturhyllande gruppen. De allra flesta på plats tillhörde ju inte dem. Några hundra var de dock, så de var inte en helt försumbar del – en väldigt tydlig och högljudd del dessutom. Demonstrationsledningen hade vädjat om att inga hyllningar till Assad skulle förekomma, och försök gjordes att hålla diktaturgruppen avskild från tåget, när det började gå. Men även om de gick en bit bakom gav de för många intrycket att vara med – för åtskilliga åskådare och förbipasserande gav de sannolikt det bestående intrycket. Flera har uttryckt missnöje över att media till stor del fokuserade på den gruppen. Men det var å andra sidan ganska givet att så skulle ske. Om en grupp går och hyllar Assad kommer media att uppmärksamma just detta.

Ett kanske större problem än att förbipasserande eller tidningsläsare fick intrycket av att det var Assadanhängarna som var ute och demonstrerade mot Obama var dock att många faktiskt avstod från att gå med i demonstrationen på grund av diktaturhyllningarna. Till dem som var på plats på Medborgarplatsen med som sedan valde att inte gå med kan läggas dem som inte ens kom dit, då de insåg att Assadanhängarna skulle vara där och vara synliga. Man kan sedan ha stånpunkten om att de borde ha varit där och gått med i tåget – men faktum kvarstod att delar av demonstrationen faktiskt avstod. Även om tanken på enhet kan vara god finns enhet aldrig i ett vakuum. I den här situationen var det helt enkelt inte möjligt att ha en enad demonstration mot Obama.

Kanske hellre mindre – men bättre

Hur kunde detta ha förhindrats? Ett sätt hade varit att ha en demoledning som mera aktivt förhindrade att de följde med. Nu hör det ju inte till vanligheterna att frågan om att stoppa en beslutsam och ganska stor grupp från att gå med i en demonstration uppstår, så vanan fanns nog inte riktigt där. Men för en beslutsam demoledning hade det knappast varit omöjligt att samla ihop lite folk och tydligt klargöra att den diktaturhyllande gruppen inte var välkommen. Jag vill inte vara för hård i kritiken. De flesta som arrangerar demonstrationer i Stockholmsvästern idag är helt ovana vid den sortens ingripanden. Det skadar dock inte att framhålla vad som borde ha gjorts, som en lärdom. Sedan kan man tycka att demoledningen kunde ha varit mer medveten om att något sådant kunde hända. Inte minst när den Assadhyllande gruppen stod på plats över en timme innan demonstrationen började gå. Ett mer politiskt hinder för den sortens ingripande var dock att vissa krafter bland arrangörerna ju faktiskt är för Assads seger i inbördeskriget, och därför knappast var lika angelägna om att hålla den öppna hejklacken borta.

Man kan konstatera: det var inte möjligt med den fullständiga enhet som nätverket tänkte sig. Uppmaningar till Obama att han ska anfalla Syrien borde förstås inte ha haft någon plats i demon – men inte heller stöd i någon form till Assad. Nu hade demoledningen visserligen sagt att sådant inte skulle få förekomma, men frågan är ändå: vilka åtgärder togs?

Förutom att en bättre beredskap mot att öppna hyllningar av reaktionära krafter i full färd med att mörda all opposition, tycker vi att en slutsats borde dras om demonstrationens inriktning. Plattform borde ha varit mera avgränsad och innehållit en punkt i stil med: Nej till imperialistisk inblandning – stöd till de folkliga revolutionerna i Mellanöstern! Det hade skrämt iväg vissa, så det hade säkert blivit en lite mindre demonstration – men tydligare.

Hålla reaktionärer ute – trots faror

Vi är givetvis medvetna om riskerna med att skapa vanor att utestänga folk eller budskap från demonstrationer. I Vietnamrörelsen använde maoisterna våld för att stänga ute trotskisterna exempelvis. Det är vad jag vet ganska länge sen någon vänsterdemonstrant slängdes ut med våld, men det är ju inte helt ovanligt att demonstrationsledningar muttrar eller säger till att röda fanor, banderoller, tidningar eller flygblad inte får förekomma. Det är uppenbart att det åter skulle kunna bli ett betydande problem. Ska man då uppmana till någonting som skulle kunna användas mot oss, skulle man kunna undra?

Samtidigt måste vi vara för rätten att hålla reaktionära budskap borta från våra demonstrationer. Öppna och entusiastiska hyllningar av Assad och Hizbollah, när dessa håller på att slå ner och mörda Syriens opposition bör inte tillåtas. Öppnar vi i och med detta för att varje demonstrationsledning ska ha rätten att avhysa vem de vill? Med ett formalistiskt synsätt kan det tyckas så. Men vår utgångspunkt kan inte vara: ska demonstrationsledningar få bestämma vilka som ska gå med eller inte? Vår utgångspunkt måste vara: vi är för rätten för progressiva och revolutionära budskap och paroller att framföras – och för rätten att utestänga reaktionära. Det är en politisk, och inte en formell organisatorisk fråga. Vi anser att vi, och alla progressiva krafter har rätt att hålla reaktionärer ute från våra demonstrationer – men inte reaktionärer rätten att hålla ute oss. Vi kan inte, utan att fastna i ytliga formella definitioner erkänna någon lika rätt mellan oss. Givetvis kan en nyupptäckt vana att utestänga folk sedan användas mot oss – men då blir det en fråga om styrkeförhållanden vilka som lyckas.

Många som deltog på demonstrationen kommer säkert tycka att vi är för negativa. Kan demonstrationen, som vissa har skrivit, bli en utgångspunkt för en mer samlad och enad rörelse? Jag har faktiskt lite svårt att tro det. Piratpartiet skulle kunna vara med i en rörelse mot övervakning, men samtidigt tyder det mesta på att det trots avslöjandena är svårt att bygga någon massrörelse på det. För att stänga Guantanamo, och frisläppa Chelsea Manning? Det är också frågor som många blir upprörda över – men samtidigt ligger president Obama som en våt filt över alla möjligheter till stor rörelse. Många, även inom vänstern, känner någonstans att han ändå är bättre än någon republikan. Mot USA:s krigspolitik? Den frågan försvåras ju av den stora förvirringen, där delar av vänstern anser att motstånd mot USA-imperialismen går via att stödja Assad samt ha en försonlig inställning till Irans diktatur. Det är lite svårt att se hur gemensamma kampanjer skulle klargöra den saken.

Givetvis kan förändras vid ett stort USA-lett angrepp. Om USA skulle planera att invadera Syrien skulle förutsättningarna kunna uppstå att organisera massiva protester. Det mesta talar för att ett anfall, om det alls blir av, kommer att begränsas till straffbombningar av några av Assads anläggningar. Det kommer säkert att bli protester även mot detta, men knappast i någon massiv skala. I vilket fall ser vi ingen anledning att hålla inne med vår kritik av det enfaldiga eller reaktionära stödet (finns givetvis ingen nödvändig motsättning, men vissa gör det mer utifrån en reaktionär utgångspunkt, andra mer utifrån enfald) till korrupta och massmördande diktatorer.

Så: bra att folk kom och protesterade mot Obama och USA:s övervakning, repression och krigspolitik, men vi skulle gärna se att det gjordes utan det förvirrade stödet till Assad

Jens-Hugo Nyberg

Avanti

Syrien – Nej till imperialistiskt angrepp!

Avanti söndag 1 september 2013
av Francesco Merli

Nu slår man återigen på krigstrumman i Washington, och dess makabra musik varnar om en nära förestående amerikansk attack mot Syrien. I Storbritannien ekar samma toner villigt från den trogna vapendragaren David Cameron. Det brittiska parlamentet förväntades backa upp en militär intervention vid ett krismöte torsdag den 29 augusti, men koalitionsregeringen led ett förödmjukande nederlag i omröstningen.

En direkt imperialistisk intervention innebär en grundläggande förändring i situationen i Syrien. Det stegrande sekteristiska inbördeskriget har slagit undan den revolutionära potential som fanns i de protester mot regimen som började i januari 2011, inspirerade av den arabiska vårens händelser.

Fångad i det blodiga inbördeskrigets mekanismer, har revolutionen blivit skoningslöst nedtrampad. Den sekteristiska stegringen stärkte Assadregimens grepp över alawitiska och kristna minoriteter, men även över den urbana befolkningen som hotas av den större vågen av fundamentalistisk sunni-islamistisk reaktion inom oppositionen. Reaktionen tog över på båda sidor.

När oppositionen skiftat från att vara en massrörelse bland ungdomar mot förtryckarregimen till en militär kamp, blev folkmassorna åsidosatta och därmed neutraliserades den revolutionära ungdomens förmåga att appellera till folket och med hjälp av klasskamp slå sönder den sekteristiska barriären. Alltså blev frågan om vem som hade tillgång till vapen, utrustning, etc., alltmer betydelsefull inom oppositionens läger, vilket innebar att den svarta reaktionen tog över i form av sunni-jihadistiska arméer framförallt runt Jabhat Al-Nusra. Dessa arméer, som följdes av utländska legoknektar och drevs med hjälp av generösa donationer och vapen från Qatar och andra Golfstater, hamnade i stridens frontlinjer. Alla kvarvarande revolutionära element har sedan dess antingen blivit fullständigt marginaliserade eller krossade.

Precis som vi varnade för i juni (se Marxist.com), valde USA-imperialismen till slut att öka sina direkta interventioner genom att ge vapen till och träna den fria syriska armén, i ett desperat försök att ändra maktbalansen inom oppositionen och förhindra jihadisterna från att konsolidera sin ledande position.

Detta försök var för litet, och kom för sent. Obama misslyckades fullständigt att vinna kongressens uppbackning, samtidigt som den militära situationen snabbt svängde till Assadregimens fördel – den håller tydligt på att vinna kriget – vilket tvingar den amerikanska imperialismen till en mer direkt intervention för att sakta ner och slutligen förhindra konsolideringen av den syriska regimen militära frammarsch.

Nyckeln till att förstå den nuvarande situationen ligger precis i den dramatiska vändningen i händelserna på det syriska stridsfältet.

Använder Assadregimen kemiska vapen?

Foto: US Army Europe Staff Sgt Joel Salgado

På onsdag den 21 augusti kom nyheten om en attack med Sarin – eller någon annan kemisk gas – som dödat hundratals civila i ett oppositionskontrollerat område i Damaskus. Nästan omedelbart (och i vissa fall till och med *innan* den påstådda attacken ägt rum) publicerades videos som visade mängder med lik och sjukhus fulla av lidande civila, särskilt barn, med påståendet att attacken genomfördes av regeringsstyrkor.

Rättfärdigandet för den tillkännagivna amerikanska attacken baseras på påstådda ”bevis”, insamlade i ännu en dokumentation av USA:s säkerhetstjänst som hävdar att Assadregimen använt kemiska vapen mot den civila befolkningen.

Under helgen därefter samlade USA:s president Obama sin nationella säkerhetsgrupp och beordrade den att förbereda en rapport som ska publiceras offentligt, innan några militära aktioner påbörjas. På måndagen uppgav den amerikanska utrikesministern John Kerry att bevisningen ”skriker ut” att kemiska vapen användes i Syrien, och att Syriens användning av kemiska vapen borde ”chocka världens samvete”.

Som har sagts många gånger de senaste månaderna från amerikanska regeringskällor, och upprepats av en vice nationell säkerhetsrådsgivare till Obama den 14 juni, ”strider användningen av kemiska vapen mot internationella normer och går över gränser som har existerat i det internationella samfundet under årtionden” – vilket därmed innebär en lyckosam ursäkt för att stödja planer för en attack på Syrien.

Vi vet inte om det finns ett enda korn av sanning i denna ”dokumentation”. Både den syriska armén och de beväpnade oppositionsgängarna har mest troligt tillgång till kemiska vapen. Om kemiska vapen överhuvudtaget användes i just denna attack, så kan det ha varit ett tragiskt misstag från den syriska arméns sida, som vissa kommentatorer föreslagit, eller en desperat aktion som har spunnit ur kontroll genomförd av en av fraktionerna i den beväpnade oppositionen i syfte att provocera fram amerikansk intervention – eller så kan det helt enkelt vara falskt.

Men säkert är att det inte finns något intresse att göra sanningen känd, varken från USA:s regering – som desperat behöver en ursäkt för att intervensera – eller från de demoraliserade arméerna i den beväpnade oppositionen, som ser en amerikansk intervention som det enda sättet att rädda sina chanser att vända kriget.

Till den som hyser hopp om att FN skulle kunna spela en roll i att förhindra att konflikten eskalerar (vilket tyvärr verkar vara fallet bland de flesta av ledarna för den internationella vänstern och fackföreningsrörelsen), räcker det att upprepa det vi konstaterade i juni: ”FN är

irrelevant. Diplomatin har blivit åsidosatt av händelserna på slagfältet. Kriget kommer nu att avgöra allt.”

Å andra sidan, kan vi inte nog betona att Assadregimen inte behöver använda kemiska vapen för att krossa sina fiender – och faktum är att det vore fullständig galenskap för den att göra det, eftersom det ger USA en mycket efterlängtd ursäkt för att direkt intervensera i konflikten.

Styrkebalansen i detta krig har vänt dramatiskt under de senaste månaderna och den syriska armén har visat sig vara mycket förmögen att övermanna oppositionens beväpnade kapacitet.

”I krig är sanningen alltid det första offret” lyder den ökända frasen som sägs härröra från Aischylos – men till och med i jämförelse med krigspropagandans låga standard, framstår detta som en fullständig fars.

Denna situation kan inte låta bli att påminna oss om den ”dokumentation” som George Bush och Tony Blair dyrt och heligt svor på – och dyrt och heligt ljög om – som sa att Saddam Husseins irakiska regim hade ”massförstörelsevapen”, vilket skulle rättfärdiga den amerikanska anfallet mot Irak 2003.

Vilka är den amerikanska imperialismens egentliga mål?

Men poängen rör inte bara om kemiska vapen har blivit använt eller inte och av vem de i sådana fall använts. Efter mer än 100 000 dödsfall i detta blodiga inbördeskrig i Syrien under de senaste två åren, har den amerikanska regeringen plötsligt blivit oerhört bekymrad över mördandet av kvinnor, barn och oskyldiga civila generellt. Hur många har tidigare blivit slaktade av de vapen som imperialisterna gett till den ena eller andra sidan i detta blodiga proxykrig – utomstående parter understödjer olika sidor i inbördeskrig – med Ryssland och Iran som stödjer Assadregimen och den oheliga alliansen med USA, Storbritannien, Frankrike, Qatar och Saudiarabien på andra sidan?

Antalet döda talar för sig själv. Spelar det någon roll att barn blir avrättade på gatorna eller framför sina föräldrar av reaktionära banditer för att de brutit mot så kallat islamiska lagar, eller blir dödade i någon av de många bombräderna mot hela stadsdelar som utförs av rebellerna (eller av den syriska armén), med ”konventionella” vapen? Spelar det någon roll att hela familjer tillfångatas och låses in i en byggnad så som hände i Khalidiya bara på grund av att de råkar vara av kristen eller alawitisk härkomst? Detta passerar tydligen inte det imperialistiska krigets ”röda linje”.

Och kommer de amerikanska ”intelligenta” missilerna skilja mellan militärer och civila när de uttraderar delar av syriska städer i ett hav av eld? Vem kommer att ta konsekvenserna för förstörelsen av infrastruktur, kommunikation, energi och vattenreserver, och de långsiktiga katastrofala konsekvenserna av det ”kirurgiska” användandet av amerikanska ”konventionella” massförstörelsevapen (som det utarmade uran i bomberna som fälldes över forna Jugoslavien)? Det kommer vara samma barn och civila som dessa stinkande hycklare påstår sig försvara.

Hur kommer dessa barn och civila hjälpas av en störtflod av missiler som möter deras land? Men framförallt – vilka är de egentliga målen för den imperialistiska interventionen?

Det påstådda målet att slå mot den syriska regimens militära tillgångar som en ”varning att inte använda kemiska vapen” är skrattretande. Deras förevändning är även att förstöra lagren av kemiska vapen, som om den syriska armén väntat tålmodigt och gett de amerikanska militärstrategerna utrymme att ta god tid på sig de senaste månaderna – utan att ha vidtagit enkla motåtgärder för att skydda sina lager av vapen och försvara sin militära förmåga från luftangrepp.

Kanske ges en glimt av de riktiga målen med hotelsen om militär attack från denna kommentar, som publicerades på söndagen av *New York Times*:

”Men Obamaadministrationen borde motstå frestelsen att intervensera kraftfullare i det syriska inbördeskriget. En vinst från endera sida skulle vara precis lika oönskad för USA.

I detta läge är ett förlängt dödläge den enda utgången som inte skulle vara skadlig för amerikanska intressen.” (*NYT*, 25 augusti)

Det mest sannolika målet med en amerikansk intervention verkar vara att kraftigt förminska den syriska arméns möjlighet att dra nytta av den styrfart som de fått i sin offensiv mot oppositionsarméerna. De amerikanska militärstrategerna försöker köpa sig lite tid så att de kan omorganisera och återetablera en situation med dödläge, där *kriget fortsätter utan att någon av deltagarna kan vinna det*. Detta scenario skulle öppna upp möjligheten för imperialisterna att manövrera och nå en överenskommelse bakom ryggen på det lidande folket genom diplomati och så kallade ”fredskonferenser”. Det är alltså adjö till skriken om att försvara obehäpnade barn och civila från hotet om den monstruösa Assadregimen!

Det är en farlig – till och med en desperat – åtgärd från den amerikanska imperialismens sida, som i bästa fall blir ineffektiv och drar in dem i betydligt större deltagande i konflikten – vilket amerikanska militärstrateger är rädda för. Det syriska kriget har redan karaktären av ett proxykrig mellan viktiga imperialistmakter i regionen.

Enligt vissa källor har den ryska militären redan skeppat avancerade S-300 luftvärnsrobotar till Assad, som sköts av ryska tekniker. Vad konsekvenserna skulle vara av att en amerikansk flygattack dödade ryska soldater kan man bara spekulera kring. Den amerikanska attacken kan ske från de fyra missilbestyckade jagare som den amerikanska flottan placerat i området under de senaste dagarna. Men USA:s kapacitet att attackera Syrien inkluderar luftvärnsbaser i flera medelhavsländer, bland dem Turkiet.

Delvis som svar på detta har Ryssland, för första gången på årtionden, annonserat att man ska etablera permanent närvaro i Medelhavet och har flyttat flera stora landstigningsfartyg, förrådsfartyg och jagare till området.

Genom internationell media ser vi början till en propagandakampanj riktad mot den allmänna opinionen, för en direkt militär intervention från den amerikanska imperialismen och dess mindre partners.

Det är ett grundläggande ansvar för revolutionärer internationellt att avslöja imperialismens verkliga intressen och motsätta sig interventionen, som inte har något med humanitära överväganden att göra. Det syriska folket är bara pjäser i imperialistmakternas cyniska schackspel.

Imperialismen har inget att erbjuda det syriska folket och arbetarmassorna i mellanöstern. Under de senaste tre åren har miljoner tagit till gatan för att kräva anständiga levnadsvillkor, arbete, bröd, anständighet, ett slut på korruptionen och de brutala repressiva regimerna. De revolutionära styrkorna har lyckats störta vissa av dessa hatade regimer, men har än så länge misslyckats med att störta det system som skapade dem och de härskande klasser som tjänat på dem. I vissa fall, som i Libyen och Syrien, har priset för detta misslyckande varit inbördeskrig och blodig reaktion, och vi har sett att till och med folkmassornas mest grundläggande strävanden aldrig kan uppnås inom det kapitalistiska systemet.

Vår uppmaning till den syriska ungdomen och arbetarklassen, oavsett religiösa eller etniska skiljelinjer, är att varken lita på Assad eller på den reaktionära oppositionen och islamisterna, utan att förbereda för att ansluta er till era bröder och systrar och mellanösterns folkmassor i den gemensamma kampen mot kapitalism och imperialistiskt förtryck. Större revolutionära

anstormningar förbereds i hela regionen, och det är genom detta som vägen mot befrielsen av arabvärldens folkmassor går.

Assad-regimen: var den kom ifrån och vad den blivit – del 1

Avanti tisdag 27 augusti 2013

av Fred Weston (1/3 2013)

[OBS denna artikelserie är inte komplett och kommer vi att kompletteras (det som fortfarande saknas är del 3). Det engelska originalet till artikelserien är egentligen från mars 2013, men det är först nu i höst som den översatts till svenska.]

När vi nu ser en ny runda av imperialistisk aggression mot Syrien är det nödvändigt att gå tillbaka till grunderna. För att förstå ett fenomen måste vi förstå dess historia. Detta är den första i en serie av tre artiklar som analyserar Syrien.

Den syriska revolutionen som bröt ut i mars 2011 var en del av den revolutionära våg som spred sig över hela arabvärlden. Den Internationella marxistiska tendensen (IMT) gav sitt oreserverade stöd till revolutionen, trots alla dess tillkortakommanden. Sedan dess har, till följd av bristen på ett revolutionärt ledarskap, det som började som ett genuint uttryck för massorna nu kidnappats av reaktionära element med en helt annan agenda.

Även om händelserna tydligt drivits på av utvecklingen utanför landet, finns de grundläggande orsakerna till den syriska revolutionen i de ekonomiska och sociala förhållandena som fanns i landet självt. Till exempel föll genomsnittsinkomsten mellan 1980 och 2000 med omkring 10 procent. Officiellt låg arbetslösheten på 9 procent men den egentliga siffran var närmare 20 procent.

Det som gjorde att Syrien kunde klara sig trots allt större ekonomiska svårigheter var att man hade stora oljetillgångar. 2002 stod oljan för två tredjedelar av exporten och hälften av statens inkomster. Trots det var ekonomin i stort relativt underutvecklad, som vi kan se av storleken på jordbrukssektorn som fortfarande utgjorde 27 procent av BNP och anställde runt 30 procent av arbetskraften.

Den privata sektorn som tidigare bara haft en tillbakadragen roll höll nu på att växa och var särskilt stark inom textil, jordbruks- och matindustrin, kemi-, läkemedels- och tekniksektorn. Efter 1990 så anställde den offentliga sektorn ungefär en fjärdedel av den vuxna befolkningen och skapade 20 000 jobb per år, samtidigt som den privata sektorn skapade mellan 40 000 och 60 000 jobb per år. Fast varje år var ca 250 000 unga på väg ut på arbetsmarknaden. Det här är en av förklaringarna till den växande ungdomsarbetslösheten – en viktig faktor bakom revolutionen!

Det här är en konsekvens av den ekonomiska politik som Assad-regimen fört under de senaste åren, en politik som inneburit en långsam nedmontering av den statskontrollerade ekonomin och uppmuntrandet av mer och mer privat inblandning i ekonomin, samt att man överfört

statliga tillgångar främst till regimtrogna grupper. Allt detta ledde till en växande social polarisering, vilket är den revolutionära rörelsens kärnpunkt.

Det måste sägas att det finns en stor förvirring inom vänstern kring Assad-regimen. En del ser den fortfarande som den gamla regimen, som grundade sig på statligt ägande och en centralt planerad ekonomi. Detta gjorde att vissa motsatte sig revolutionen redan från första början, när den fortfarande var ett genuint uttryck för den underliggande massrörelsen. De ser allt i termer av reaktionära manövrer från imperialismens sida, särskilt då de mest reaktionära regimerna i regionen som Saudiarabien och Qatar.

Det är sant att dessa regimer har stött och beväpnat delar av motståndet, och därigenom främjat de delar som passar in i deras egna reaktionära agenda – och att en del utländska legosoldater också deltar i striderna – men det vore överförenklat och felaktigt att se allting i dessa termer. Från början fanns det en genuint revolutionär rörelse, vilken var uppenbar i början av upproret mot Assad-regimen. Då var det också alla genuina marxisters plikt att stödja denna rörelse. När de revolutionära delarna av rörelsen emellertid började ebba ut, var det likaså vår plikt som marxister att tydligt slå fast vad som hade hänt.

Sanningen är att de genuint revolutionära delarna, på grund av situationens låsning, har överväldigats av alla sorters opportunistiska och kontrarevolutionära krafter som har tagit ledningen, uppbackade av olika utländska intressen som velat understödja sina egna reaktionära intressen. Detta är en tragedi som beror på avsaknaden av ett genuint revolutionär ledarskap med rötter bland massorna. Från början fanns det inga etniska eller religiösa motiv, allra minst bland de ungdomar som deltog i rörelsen. Ett vanligt slagord som kunde höras under protesterna var ”vi är alla syrier” – ett tydligt budskap till de krafter som vill splittra det syriska samhället längs etniska och religiösa linjer.

De på vänsterkanten som gett sitt stöd till Assad-regimen ser den som delvis ”progressiv” och ”antiimperialistisk”. Sanningen däremot är väldigt konkret: det finns inte den minsta gnutta antiimperialism i Assad-regimen. Det finns ingenting progressivt med den som skulle berättiga socialister att ge den ens det mest kritiska av allt det ”kritiska stöd” som går att ge. För att vi inte ska blanda ihop revolution och kontrarevolution behövs en genomgående analys av vad regimen har varit och vad den blivit under de senaste åren. (Vår analys kommer i nästa del av den här artikeln.)

Söndra och härska

Som vi såg förra året försökte regimen, ställda inför begynnelsen av den revolutionära rörelsen, splittra befolkningen längs etniska och religiösa skiljelinjer. Assad-regimen har aktivt försökt skapa sådana motsättningar (något de reaktionära regimerna i regionen som Saudiarabien och andra gulfstater också ägnat sig åt). Efter att ha förlorat sitt stöd i några av landets nyckelområden såg Assad-regimen som sitt enda sätt att behålla någon slags massbas, åtminstone i vissa delar av landet, att splittra den revolutionära rörelsen som uppstått och provocera fram en konflikt mellan de olika grupper som det syriska samhället består av.

Detta gjordes på klassiskt vis genom att man pekade ut vissa grupper och riktade brutala och urskiljningslösa attacker mot dem. En stor del i detta var att de säkerhetsstyrkor som utförde attackerna i huvudsak utgjordes av alawiter. Det var ett litet steg för att provocera fram en motreaktion från de etniska och religiösa grupper man attackerade. Alawiter som grupp började mer och mer ses som ”fienden”. På andra sidan konflikten såg reaktionära fundamentalistiska grupper en möjlighet i den etniska och religiösa sprickan att främja sin egen agenda. Det är detta som lett fram till det nuvarande dödläget. I denna process har de genuint revolutionära krafterna övertagits av de reaktionära grupperna.

Som vi redan har förklarat har revolutionen sina rötter i de ekonomiska och sociala förhållanden som uppkommit under Assad-regimen över ett par årtionden. Det syriska samhället hade under den senaste tiden polariserats allt mer, och en lite elit som kunnat berika sig har vuxit fram samtidigt som samhällets överväldigande majoritet blivit allt fattigare och levnadsförhållandena försämrats. Under denna sociala polariseringsprocess har vissa skikt fått det mycket sämre, men samtidigt har ett skikt av småborgerligheten, särskilt i städer som Damaskus och Aleppo, kunnat dra fördel och gynnas av den senaste tidens ekonomiska förändringar.

Det här är en förklaring till regimen motståndskraft. Hade revolutionen haft ett program som hade kunnat vinna över dessa skikt hade Assad-regimen för länge sedan fallit. Tyvärr misslyckades revolutionen med att utveckla ett sådant program detta är det som skapat utrymme för de reaktionära krafterna. Det enda budskap revolutionen kom ut med var att regimen skulle störtas och för ”demokrati”. Men demokrati är ensamt inte alltid tillräckligt för att mobilisera hela befolkningen. Det måste kombineras med ett svar på massornas ekonomiska och sociala problem, som löner, jobb, bostäder och så vidare. Kravet på demokrati speglar precis som i Egypten och Tunisien befolkningsmajoritetens längtan efter förändring, ett slut på det lidande de befinner sig i. Men om ”demokrati” ses som något som för med sig kaos, etniska och religiösa konflikter och ekonomiskt sammanbrott så kommer man misslyckas med att vinna hela den arbetande befolkningens stöd.

Dessutom har väldigt tvivelaktiga och reaktionära fundamentalistiska element gått med i kampen och försökt leda in den på en annan väg, och på så sätt gett regimen precis vad den behövt: ett ”fundamentalistiskt” spöke som man kunnat skrämma stadsbefolkningens mellanskikt med. Bland dessa skikt har man spritt föreställningen att oppositionen bara utgörs av ”terrorister” som vill vrida tillbaka klockan i det syriska samhället; att den utgörs av grupper som vill förstöra det syriska samhällets ”moderna” natur; med ett ord att deras seger skulle innebära barbari. Detta har tveklöst lyckats neutralisera åtminstone vissa delar av befolkningen, som håller fast vid Assad-regimen inte för att man stödjer Assad, utan för att man är rädd för att alternativet är värre.

Det finns ytterligare en faktor som förklarar den syriska revolutionens fördröjning och urartning. De egyptiska och tunisiska revolutionerna – också de till följd av avsaknaden av ett revolutionär ledarskap – kom av sig och islamistiska partier kunde ta ledningen i det inledande skedet. Även om vi kunde se breda skikt av arbetare och ungdomar delta i revolutionen och mycket snabbt störta sina gamla diktatorer, saknades också där, när regimen väl föll, ett revolutionärt massparti att ansluta sig till. Det skapades ett vakuum och det fylldes med det som fanns, vilket var olika former av religiösa partier. (Allt det håller på att ändra sig i Egypten just nu och en stor del av befolkningen vänder sig emot Morsi, men fortfarande saknas någon kraft som kan ge ett tydligt perspektiv på hur man ska fullfölja revolutionen.)

Situationen i Libyen har ökat förvirringen ytterligare. Regimen kollapsade till sist, men det som ersatte den verkar inte särskilt tilltalande för vanliga människor i Syrien, som undrar vad som kommer ersätta Assad-regimen när den en gång faller. Utsikten om att landet splittras upp i små områden som domineras av olika lokala maktgrupper eller miliser, i kombination med att ekonomin kollapsar, är inte direkt tilltalande. Som sagt har vi här en förklaring till att regimen, trots sin brutalitet, kunnat hålla sig kvar så länge som den gjort.

Men med allt detta sagt är det ändå tydligt att Assad-regimen förr eller senare kommer att falla. En regim som måste förlita sig enbart på det nakna våldet är dömd att gå under. Också den mest brutala diktatur måste ge massorna något mer än brutalt våld. Om man inte kan skapa tillräckligt med jobb, löner, service, mat och så vidare, kommer man förr eller senare störtas.

Om det hade funnits ett revolutionär ledarskap, med rötter bland massorna, som baserade sig på den grundläggande idén att man bara kan lösa arbetarnas och ungdomens problem genom en radikal samhällsförändring – vilket bara kan betyda en socialistisk omvandling av Syrien – skulle en sådan tendens vara i stånd att vinna massornas öron och leda dem i klasskampen. Tragedin är att ett sådant ledarskap inte finns idag i Syrien.

Sovjetunionens roll

Nu har vi kommit till en av de viktigaste punkterna i diskussionen om Syrien. Också de mest militanta och revolutionära av arbetarna och ungdomen i Syrien kommer att undra vad vi menar med en socialistisk förvandling av det Syriska samhället. Var inte Assad-regimen trots allt ”socialistisk”? Var inte ekonomin en ”socialistisk” ekonomi baserad på statligt ägande och planering? Var inte Syrien del av det ”socialistiska” Sovjetunionens intresseområde, Sovjetunionen som till sist kollapsade?

Marxister måste besvara allt detta, annars kommer vi aldrig få något gehör bland de mest avancerade och revolutionära delarna av Syriens arbetarklass och ungdom, precis de som knuffats åt sidan av de olika reaktionära krafter som brottas om kontrollen över ”oppositionen”, från imperialismens öppna underhuggare till de extremt reaktionära fundamentalistiska grupperna.

När en marxist förklarar behovet av en socialistisk förvandling av Syrien som den enda lösningen kommer man oundvikligen mötas av en våg av protester, ”men Syrien var socialistiskt och det fungerade inte”. Genuina marxister, det vill säga anhängare inte bara av Marx, Engels och Lenin, utan också av Trotskij, kan förklara varför Sovjet gick under. Allt detta kan man läsa om i Trotskijs klassiker Den förrådade revolutionen (skriven redan 1936!), där han förklarar hur Sovjetunionen urartade till en stalinistisk diktatur som försvarade byråkratins intressen men inte arbetarna och böndernas. Det fanns konkreta materiella orsaker som ledde till urartningen och som gav oss fenomen som Stalin.

Lenin hade aldrig föreställt sig ”socialism i ett land” som en möjlighet utan förstod behovet av en internationell revolution; annars skulle landet till och med kunna glida tillbaka till kapitalismen. Det var därför han ägnade så mycket energi till byggandet av Kommunistiska internationalen. Men teorin om socialism i ett land blev dominerande i Sovjetunionen efter Lenins död, där byråkratin hade höjt sig över arbetarklassen och fått nya och egna materiella intressen. Denna teori påtvingade man senare hela den internationella kommunistiska rörelsen, vilket ledde till nederlag i den ena revolutionen efter den andra. Detta isolerade Sovjetunionen ytterligare och stärkte i sin tur byråkratins grepp om makten.

Syftet med denna artikel är inte att ge en detaljerad analys över hur och varför den ryska oktoberrevolutionen 1917 urartade. För en detaljerad förklaring av vad som hände hänvisas till Trotskijs ”Den förrådade revolutionen” och Ted Grants ”Russia: From revolution to counter-revolution” (bara på engelska, finns på www.marxist.com/russia-book). Vi måste i vart fall understryka att en riktig marxistisk förståelse av det som hände i Sovjetunionen, av vad det var och vad det blev, är avgörande om man vill förstå vad Assad-regimen har varit och de olika skiften och omvandlingar som regimen genomgått under åren.

Utan en sådan förståelse kan man göra väldigt elementära misstag, precis som många på vänsterkanten gjort, särskilt de misstag som många olika stalinister och före detta stalinister gjort den senaste tiden. Att många partier som påstår sig vara kommunistiska har fortsatt stödja Assad-regimen har allvarligt skadat den syriska revolutionen. Det är just därför en artikel som denna behövs, för att klargöra vad den marxistiska ståndpunkten Syrien borde vara.

Marxister stod tydligt med massorna när de reste sig mot Assad-regimen. Men detta konstaterande är inte tillräckligt. Som vi har förklarat finns det oerhört reaktionära krafter som arbetar i och utanför Syrien för att störta regimen, men som genuina marxister inte på något sätt kan samarbeta med. Det är tvärtom vår plikt som genuina marxister att varna Syriens arbetare och ungdom för dessa element, hur mycket massorna än längtar efter att Assad faller. Dessa krafter är inga vänner till Syriens massor. Det räcker med att ta en titt på Egypten och Tunisien där både muslimska brödraskapet och Ennahda-partiet har försökt att vrida tillbaka revolutionens landvinningar. Vi förklarade under hela den revolutionära processen i båda dessa länder att sådana grupper är reaktionära och att man inte kan stödja dem. En liknande varning måste ges idag i Syriens fall.

Trots de reaktionära ståndpunkter som antagits av olika grupper som påstått sig leda oppositionen i Syrien, är det tydligt att det finns många ärliga människor, arbetare, ungdomar och arbetslösa, som deltar i kampen mot regimen. Många har gått med i de olika beväpnade grupperna och kämpar modigt mot regimen. I många fall går de helt enkelt bara med i den styrka som finns tillgänglig och som gör att de kan försvara sig själva, sin familj och sina samhällen mot regimen brutala attacker. Det är främst till dessa grupper som denna artikel riktar sig.

Tragedin i den syriska situationen är att det på grund av årtal under en hård diktatur inte varit möjligt att bygga upp en livskraftig, genuin socialistisk oppositionell gruppering i landet. Till detta kan vi lägga till att eftersom Assad-regimen sågs som närstående till Sovjetunionen, kändes tanken att kommunismens idéer skulle kunna lösa landets problem väldigt avlägsen.

Mot bakgrund av allt detta, hjälpte det knappast till att många kommunistiska partier världen över har gett sitt stöd till regimen. Det betyder att alla som kallar sig kommunister, socialister eller marxister och gav sitt stöd till revolutionen först måste be om ursäkt för något som de inte bär ansvaret för.

Ett exempel på en sådan ”kommunist” kan vi hitta i Israel där generalsekreteraren för Israels kommunistparti Mohammed Nafa’a i maj 2011 publicerade en artikel på den arabiska hemsidan Al Khuwar Al Mathmadan, där han fördömer den syriska revolutionen. Man kan hitta liknade uttalanden från det libanesiska kommunistpartiet och andra grupper. Månaden efter publicerade partiets arabiska hemsida ett uttalande från ett möte mellan olika kommunistiska partier i Bryssel, där man förklarar att ”de kommunistiska partierna ger sitt stöd till Syrien när man står inför en imperialistisk sammansvärjning...” (vår övers.)

Ett annat exempel på ett sådant verklighetsfrånvänt tänkande är det följande:

”...Syrien har blivit den nya frontlinjen i kriget mellan imperiet och dem som gör motstånd... trots sina många fel gör regimen i Syrien aktivt motstånd mot imperialismens aggressioner och något annat än att ge den vårt fulla stöd -- åtminstone under den pågående krisen – är likvärdigt med att motsätta sig regimen motstånd mot imperialismens aggressioner. Även om en del av vår plikt som intellektuella är att påpeka behovet av politiska reformer och ett större deltagande av den inhemska legitima opposition i den här reformprocessen, måste detta göras på ett sådant sätt att vi inte undergräver den nuvarande regimen motstånd mot våra gemensamma fiender eller understödjer den senare.” [vår kursiv] (vår övers. från Syrian Crisis: Three’s a Crowd av Amal Saad-Ghorayeb, publicerad tisdag 12 juni 2012)
(english.al-akhbar.com/node/8382)

Här har vi först ett exempel på helhjärtat stöd och sen ett slags ”kritiskt stöd” till regimen i det andra exemplet.

Allt detta grundar sig på idén att Assad-regimen är anti-imperialistisk. Detta står i direkt motsättning till verkligheten och går bara att hålla fast vid om man lider av någon form av

sektiv historisk minnesförlust och helt struntar i vad regimen faktiskt har gjort vid många tillfällen för att samarbeta med imperialismen.

År 1976 invaderade Hafez Assad palestinska flyktingläger i Libanon för att undertrycka det palestinska motståndet. Syrien hade i själva verket blivit uppmanade av väst (inklusive Henry Kissinger) att gå in i Libanon för att förhindra att de högerkristna maronitmiliserna skulle förlora i det inbördeskrig som börjat där 1975 mellan progressiva sekulära grupper, muslimska miliser och PLO.

Senare, 1990-91, samarbetade regimen med USA under deras attack mot Irak; år 2003 lyfte regimen inte ett finger för att försvara Irak mot imperialismens attacker. Man drog sig tillbaka från Libanon under tryck från USA. Detta är fakta i målet om Assad-regimens påstådda antiimperialism.

Översättning: Alexandra Bryngelsson

Assad-regimen: var den kom ifrån och vad den blivit – del 2

onsdag 28 augusti 2013

av **Fred Weston** (8/3 2013)

Den felaktiga uppfattningen att Assadregimen på något sätt skulle vara progressiv har sina rötter i de händelser under 1960-talet som slutade med att man skapade en centralt planerad och statligt ägd ekonomi, väldigt lik med Sovjetunionen. En lång och utdragen process har emellertid omvandlat Syriens ekonomi från vad som i grunden var en planerad ekonomi till en som domineras av privat ägande och detta måste vi förstå om vi vill göra en korrekt bedömning av den regim Assad styr över idag.

Baathregimens första år

Händelserna under 1950- och 1960-talet är nyckeln till en förståelse av vad för slags regim Baathpartiet skapade när man kom till makten. Händelserna under dessa årtionden kan bara förstås mot bakgrund av den ökade sociala polarisering som kom till ytan under 1950-talet efter landet fick sin självständighet. Efter andra världskriget tvingades Frankrike ge upp sin direkta kontroll över Syrien men landet fortsatte att vara dominerat av imperialismen. Den inhemska borgarklassen var svag och oförmögen att skapa en verkligt modern, oberoende borgerlig stat. Det var en svag kompradorborgarklass i imperialismens tjänst. Det här är en förklaring till de radikala stämningarna bland massorna och deras längtan efter social förändring.

I slutet av 1950-talet försökte en del av Syriens militära elit dämpa massornas missnöje och vände sig till Egypten för hjälp. Därför försökte en grupp militära officerare driva på för en union med Nassers Egypten, och den kortlivade Förenade arabrepubliken (FAR) skapades. De åtgärder man tog till under den korta FAR-tiden var bland annat en omfördelning av jorden, social välfärd för arbetare och fattiga och ett försök att börja industrialisera landet. Dessa populära åtgärder kombinerades emellertid med ett förbud mot strejker och oberoende fackföreningar och bondeorganisationer.

Vad vi måste komma ihåg är att Nasser samtidigt började gå alltmer åt vänster och tog till åtgärder mot imperialismen och den inhemska borgarklassen och jordägarna. Detta är förklaringen till att den reaktionära militära kasten i Syrien snabbt fick kalla fötter och bestämde sig för att bryta unionen med Egypten 1961. Istället för att lösa problemen förvärrades de av unionen med Nassers Egypten, genom att man införde precis de åtgärder officerarna till varje pris ville undvika!

Oavsett deras vilja så krävde den underutvecklade ekonomin stora satsningar på infrastruktur som vägar, hamnar och bevakningssystem, vilket den inhemska borgarklassen inte var kapabel till. Bara staten hade de resurser som krävdes för en sådan utveckling.

Under dessa omständigheter kunde kapitalismen inte utveckla landet. Bönderna kunde inte spela någon oberoende roll och därför föll uppgiften att modernisera landet, vilket bara var möjligt med en socialistisk samhällsförändring, på arbetarklassen. Tyvärr leddes arbetarklassen av partier som det syriska Kommunistpartiet som inte hade något perspektiv om att störta borgarklassen och införa socialism. Tvärtom försökte man hela tiden skapa allianser med den så kallade ”progressiva” borgarklassen, som inte existerade!

Detta var arvet från den stalinistiska ”stadieteorin”, som grundar sig på idén att arbetarklassens uppgift i underutvecklade halvfeodala länder är att tillsammans med den så kallade ”progressiva” borgarklassen göra sig av med resterna av feodalismen och skapa en modern borgerlig stat. Detta är det så kallade första ”stadiet”. Bara långt senare när man har byggt kapitalismen skulle man försöka gå mot socialism. I praktiken betydde det att man i alla revolutioner skulle underställa sig borgarklassen och dess intressen.

Med andra ord så hade vi en situation där borgarklassen var oförmögen att utveckla landet samtidigt som arbetarklassen inte hade en ledning som kunde fullfölja den ofullbordade historiska uppgiften att modernisera landet. Under dessa omständigheter kunde officerskåren spela en större roll än vad som annars är normalt. Militären lade sig ständigt i landets politik.

Dessa objektiva omständigheter i samband med ett ökat statligt ingripande över hela världen som i Egypten, Algeriet och många andra underutvecklade länder som nyligen frigjort sig från sin koloniala period, bestämde händelseförloppet i Syrien.

Sovjetunionens och Kinas inflytande spelade också en nyckelroll. Den ekonomiska tillväxten i båda dessa länder var fortfarande mycket hög. Därför kunde idén att det var planekonomi som behövdes växa sig stark i en allt större del av befolkningen, och detta gällde också bland de intellektuella, småborgerligheten och *en del av officerskåren i Syrien, vilket fick sitt uttryck i skapandet av Baathpartiet.*

Kupperna 1963-66

I detta sammanhang utförde en del av officerarkåren en kupp, men denna kupp skilde sig från alla tidigare kupper. De startade en process som började nationalisera stora delar av ekonomin, en omfördelning av jorden och nationalisering av alla privata banker. Man gick mycket längre än till och med Nasser i Egypten, och skapade till slut ett system med Sovjetunionen som modell.

Trots alla försök att undvika radikala reformer mot borgarklassen och jordägarna, ledde alltså den inhemska borgarklassens oförmåga att utveckla Syriens ekonomi till kuppen 1963 som gav makten till en radikal del av officerskåren i form av Baathpartiet.

Det vore passande att infoga en liten parentes angående den Syriska officerskåren. Precis som i många andra underutvecklade länder har inte officerskåren i Syrien samma direkta länkar till borgarklassen som man har i de mer avancerade kapitalistiska ekonomierna genom familjeband och så vidare. Ganska ofta kom de istället från samhällets lägre skick. Detta förklarar till exempel varför många var alawiter, som på den tiden sågs som en förtryckt minoritet.

Salah Jadid som ledde en radikalare kupp 1966 är ett exempel på en sådan officerare. Sådana officerare ville modernisera sitt land, och eftersom den inhemska borgarklassen var sammanbunden med imperialismen och dess intressen, hamnade de ganska ofta i konflikt med den klass det var meningen att de skulle representera. Tack vare Kinas och Sovjetunionens

exempel, som under den här tiden verkade vara ett trovärdigt alternativ till kapitalismen, såg detta lager av officerskåren ekonomisk planering som en lösning på landets problem. Kina och Sovjetunionen var också attraktiva för dessa officerare eftersom de hade gjort sig av med alla former av demokrati, i synnerhet arbetardemokratien, och tillät existensen av en privilegierad byråkratisk elit.

En av de första åtgärderna regimen tog till var en jordreform som tog från de stora jordägarna och gav till jordlösa bönder. Privata banker och försäkringsbolag nationaliserades helt och hållet, och 1965 hade de flesta stora företagen redan helt eller delvis förstatligats.

Eftersom den lokala borgarklassen var oförmögen att utveckla ekonomin, kunde inte staten stanna vid att ta över bara delar av den ena eller andra industrigrenen, utan tvingades ta över styret av hela ekonomin. Det här motsatte sig mullorna och "företagssamhället" kraftigt.

Det militära styret försökte, under press från dessa element, komma fram till en kompromiss, men det ledde bara till en ny kupp ledd av unga radikalare officerare som stod mycket närmare stämningen inom massorna. Det var dessa officerare som gick ännu längre i den sociala förändringen av Syrien. För dem hade det blivit en fråga om liv eller död. Detta är förklaringen till Jadid-kuppen 1966 som slutligen fullbordade och konsoliderade hela processen.

År 1966 var huvuddelen av ekonomin i statens händer. Staten hade kontroll över naturresurserna, elförsörjningen, vattenförsörjningen, de flesta fabriker, banker, försäkringsföretag, delar av transportsystemet, det mesta av utrikeshandeln och den inhemska grossisthandeln. Regeringen kontrollerade också de flesta investeringar, kreditgivningen och prissättningen av många varor.

Det vi inte får glömma är att de radikala officerarna skapade en milis och en stor bondearmé för att en gång för alla krossa den gamla halvfeodala proimperialistiska staten. Under denna process skapades ett nytt statsmaskineri, som kontrollerade nästan hela industrin och en stor del av jorden.

Det som ägde rum var en kamp mellan revolutionen och kontrarevolutionen. För att krossa kontrarevolutionen tvingades Baathregimens ledare luta sig mot massorna, och detta är hur Ted Grant förklarade processen 1965:

"Tidigt i januari nationaliserade den socialistiska Baath-regeringen 106 av de största industrierna samt banker till ett värde av över 25 miljoner pund. För att krossa möjligheten till motstånd från kapitalisterna skapade man specialdomstolar med möjlighet att döma alla som motsatte sig åtgärderna, där det strängaste straffet var dödsstraff.

Inom en vecka försökte kapitalisterna organisera en kontrarevolution: affärsmän och små affärsinnehavare organiserade en kapitalistisk "strejk" i protest och stängde sina affärer och marknader. De högsta ledarna för de muslimska moskéerna i Syrien deltog i konspirationen och fördömde regeringen som motståndare till "Gud och religionen". De lanserade en gemensam kampanj med civil olydnad och demonstrationer. Men regeringen hade redan kastat handsken, och att backa nu skulle innebära att regeringen skulle falla och att de flesta av Baathpartiets ledare skulle dömas till döden.

'Demonstranter fördes iväg i fulla lastbilar, affärer som stängts tvingades öppna och deras varor beslagtogs, 22 ledande affärsmän blev beslagtagna på alla sina ägodelar, makten över de religiösa stiftelserna fördes över till den härskande juntan, däribland makten att tillsätta och avsätta olika religiösa ledare; åtta ledare för en extrem religiös organisation dömdes till döden för att man planerat att döda juntans ledare general Hafiz.'

För att lyckas i sin kamp var Baathregimen tvungen att vädja till arbetarna och bönderna i Syrien om deras stöd. Tisdagen den 26 januari svarade tusentals bönder på juntans appeller och strömmade till Damaskus för att visa sitt fullständiga stöd till Juntans åtgärder.

Som *Observer* helt korrekt skrev:

'I Syrien kommer Baathregimens överlevande och deras kraftfulla åtgärder vara av avgörande betydelse. Den privata sektorn har fått motta ett dödligt slag, i alla fall om man ser till de stora företagen. Regeringen har nu inget annat val än att fullfölja en fullständig socialisering av hela ekonomin.

Nationellt innebär det att makten avgjort har förflyttats från städernas borgare till den mer radikala landsbygden och till den bondearmé som regimen är beroende av.'

Därför kan man räkna dessa händelser som början på slutet för kapitalismen i Syrien. Vilken attityd borde medvetna arbetare och arbetarrörelsen i stort inta i förhållande till händelserna i Syrien?

Först och främst borde man ge sitt oreserverade stöd till de åtgärder som det socialistiska Baathpartiet tagit mot kapitalismen i Syrien, en kapitalism som var beroende av imperialismen för att kunna överleva. Men det är också nödvändigt att förstå bakgrunden till dessa händelser, deras begränsningar, och revolutionens förlopp." (20 februari 1965)

Genuina marxister stödde de nationaliseringar som genomfördes. Men samtidigt hade vi inga illusioner om regimen natur. Även om de genomgripande nationaliseringarna var progressiva, gjorde avsaknaden av arbetardemokrati och arbetarkontroll över industrin att man skapat en regim i likhet med Sovjetunionen. Detta innebar en totalitär enpartidiktatur, där makten koncentrerats i händerna på en privilegierad byråkrati som baserade sig på den statligt ägda ekonomin. Detta var inte "socialism". För att ett sådant system skulle röra sig mot verklig socialism skulle det krävas en andra, politisk, revolution.

Som Ted Grant påpekade:

"Den syriska regimen var deformerad och bonapartistisk redan från början, och *baserade sig på bondearmén*. Den kommer att lägga grunden för en industriell plan genom att göra slut på den vettlösa kapitalistiska anarkin. Men eftersom man inte har den kontroll som en arbetardemokrati kan ge, kan det bara sluta med att man skapar ett nytt privilegierat skikt av direktörer, officerare och byråkrater precis som i Ryssland och Kina.

För att införa detta [arbetardemokrati] kommer det att krävas en ny revolution, inte en social utan en politisk revolution. Massorna i dessa länder måste betala med en andra revolution på grund av att revolutionen dröjt i de mer avancerade kapitalistiska länderna." (20 Februari 1965)

Dessa korta citat visar marxismens överlägsna förståelse av de processer som då pågick i Syrien. Marxister hade inga illusioner gällande regimen natur, samtidigt som man erkände och gav sitt stöd till alla de progressiva åtgärder den genomförde. Den nya regimen var vad marxister skulle beteckna som en deformerad arbetarstat, det vill säga en stat där staten visserligen kontrollerar och planerar ekonomin men där makten ligger i händerna på en byråkratisk elit som höjt sig över arbetarklassen.

Permanent revolution i förvrängd form

Kuppen 1963 och alla efterföljande kupper är exempel på "permanent revolution", fast i en förvrängd form. Lev Trotskij har förklarat att arbetarklassen i de mer underutvecklade länder som precis lämnat sin koloniala period, skulle vara tvungen att utföra de uppgifter som egentligen tillhör den borgerliga revolutionen. Detta betyder att bryta den gamla feodala klassens grepp över makten och att utveckla en modern industrialiserad nation.

Fast han förklarade också att kampen, på grund av den inhemska borgarklassens reaktionära roll i dessa länder, och med arbetarklassen i revolutionens ledning, oundvikligen skulle röra sig i riktning mot socialism. På grund av de krafter som ledde revolutionen så kunde inte arbetarklassen i Syrien bli en oberoende ledande kraft i samhället.

Under dessa förhållanden kunde de radikaliserade lagren av småborgerliga officerare ta ledningen och utföra många av arbetarklassens uppgifter. Det är på grund av detta, vilket vi redan förklarar, som den regim som framträdde var bonapartistisk till sin natur, samtidigt som den lutade sig på statliga egendomsrelationer.

Den ”ideologiska rapport” som lades fram på Baathpartiets sjätte kongress i oktober 1963 förklarade att partiets uppgift var att ”bygga ett socialistiskt samhälle”. Man lade också fram behovet av en jordreform, nationaliserandet av privata företag och industrin, samt ekonomisk planering och skapandet av en statlig bank. Samtidigt förklarade man att fackföreningarna borde underställa sig statens kontroll. Vad det betydde var att man inte tillät några oberoende arbetarorganisationer, och kopierade därmed ännu en gång Sovjetunionen.

De första som påverkades var de privata entreprenörerna, de större handelsmännen, de stora landägarna och bankerna, av vilka många flydde landet och tog sina resurser med sig. År 1967 förstatligade man alla privata skolor. Detta var en åtgärd mot de religiösa organisationerna. På det internationella planet vände man sig till Sovjetunionen både för militärt och ekonomiskt bistånd. Landet hamnade de facto i Sovjetunionens intressesfär, trots att Brezjnev inte hade gjort något för att åstadkomma det.

Det var den statligt ägda och centralt planerade ekonomin som gjorde att Syrien kunde utveckla sin ekonomi så snabbt. Under 1960-talet ökade BNP per capita med sammanlagt 80 procent, och under 1970-talet var samma siffra 336 procent.

Det var under de första åren som man tog till de mest radikala åtgärderna. Det var under dessa år som de mest radikala delarna av Baathpartiet hade sitt största inflytande i att bestämma regimens politik.

Assads väg till makten

Som vi emellertid sett så många gånger tidigare i historien, när den mer revolutionära flygeln väl har etablerat och konsoliderat en regim, givet själva naturen hos den konservativa byråkratiska apparat som skapas, tar de mer så kallat ”pragmatiska” delarna inom regimen över och tränger undan de mer radikala elementen.

Detta förklarar de frekventa förändringarna i regimens topp mellan 1964 och 1966, och den efterföljande kampen mellan Jadid och Assad, vilken återspeglade kampen mellan den mer radikala delen och den mer konservativa delen av Baathpartiet. Detta kan jämföras – med alla uppenbara skillnader i omständigheter – med vad Trotskij beskrev som den stalinistiska reaktionen efter den ryska revolutionen.

Det var denna process som ledde till att Hafez al-Assad, far till Syriens nuvarande diktator Basher, kunde stiga inom regimen. Till en början fick den äldre Assad dela på makten med vissa av de mer radikala ledarna, men småningom hjälpte han fram de mer ”pragmatiska” elementen inom apparaten och som ville pressa ”revolutionärerna” åt sidan.

Den främsta ledaren i Baathpartiet under regimens tidiga dagar var Salah Jadid, en armé-officer tillhörande Baathpartiet. Särskilt efter förlusten i 1967 års krig mot Israel började spänningarna öka inom regimen mellan Jadid-lojalisterna och en mer konservativ fraktion runt försvarsministern Hafez al-Assad. Assad argumenterade för en försiktigare hållning till Jadids politik med omfattande nationaliseringar. En överväldigande del av Baathpartiets civila delar stödde Jadids nationaliseringspolitik, men Assad använde sin position som försvarsminister till att ta kontrollen över partiets militära delar. År 1969 började Assad avlägsna Jadids anhängare från deras maktpositioner.

Den sjudande konflikten mellan fraktionerna ledde småningom till att Jadid försökte göra sig av med Assads supportrar på Baath partiets kongress 1970. Det blev emellertid Assad som

med hjälp av sin kontroll över armen lyckades starta en intern kupp inom partiet mot Jadid, som arresterades och fängslades, och senare sattes under husarrest fram till sin död 1993.

Hela processen ledde till att man skapade en mycket centraliserad regim med ett stort militärt inflytande även över ekonomin. Tillsammans med detta fick personer från den alawitiska minoriteten, som Hafez Al-Assad tillhörde, alltmer dominerande roller inom regimen. Alawiterna har alltid ansetts som förtryckta i Syrien och det är inte en slump att en stor del av de radikala officerarna var alawiter. Hafez satte alawiter på många av samhällets höga positioner inom staten och militären. Ännu idag är vissa av landets viktiga säkerhetsstyrkor dominerade av alawiter.

Genom denna process blev Syrien en totalitär regim som baserade sig på en statligt ägd, centralt planerad ekonomi, i grunden samma typ av system som det i Sovjetunionen. Som vi sett tidigare gav detta till en början en kraftig ekonomisk tillväxt.

Under 1970-talet var den årliga tillväxten i genomsnitt 9,7 procent, långt mer än vad vi såg i de avancerade kapitalistiska ekonomierna, till och med under efterkrigstidens uppsving. Denna tillväxt gjorde också att man kunde införa många sociala reformer inom välfärd, skolor, utbildning, sjukvård och så vidare. Det var detta som kunde ge regimen en period av stabilitet.

Även inom borgerlig media pratar man om den ”socialistiska” perioden och ekonomin beskrivs som ”socialistisk”. Det var så klart ingen äkta socialism, eftersom det inte fanns någon arbetardemokrati. Det var en väldigt deformerad karikatyr på verklig socialism.

”Infitah”

Vad som senare hände med Syriens ekonomi är emellertid intressant och viktigt för oss om vi vill förstå dagens Syrien. Redan under 1970-talet, när Hafiz al-Assad hade fått ett allt fastare grepp om makten, och efter förlusten i kriget mot Israel, hade man påbörjat en process som öppnade upp ekonomin för privata investeringar.

Denna ekonomiska ”öppning” beskrivs ofta som ”infitah” men i en ”måttlig” eller ”moderat” variant. (Infitah var en motsvarande process i Egypten då president Anwar Sadat, efter Nasser, ”öppnade dörren” för privata investeringar.) Ett visst mått av privat kapital tilläts i ett antal sektorer, som handel, fastigheter och tjänster. Assad försökte få hjälp från syriska kapitalister och investerare i exil. Under denna process lämnade man tillbaka några av de egendomar man tidigare exproprierat till sina tidigare ägare för att locka investerare. Under denna första infitah såg vi att investeringarna man attraherade främst visade sig vara av spekulativ karaktär, vilket var en indikation på att de som investerade inte litade på regimen. Men trots denna milda form av infitah under det tidiga 1970-talet kontrollerade fortfarande staten den största delen av ekonomin.

Men den snabbt växande ekonomin under 1970-talet nådde sin topp 1981 när tillväxten låg på 10,2 procent. Den minskade sen kraftigt till 3,2 procent 1982 och 1984 krympte ekonomin och BNP minskade med 2,1 procent. Under denna period ägde staten fortfarande 60 procent av produktionen och hade genom olika åtgärder ett starkt inflytande över den privata delen av ekonomin, men det var tydligt att systemet var på väg in i en kris.

Alla de begränsningar som den byråkratiska kontrollen över produktionen innebär började komma upp till ytan. Detta ägde rum samtidigt som ekonomierna i Sovjetunionen och Östeuropa var på väg in i en allvarlig kris. Detta var när Gorbatsjov kom till makten i Sovjetunionen (1985-91) och uppmuntrade till sin glasnost (öppenhet) och perestrojka (omstrukturering av det politiska och ekonomiska systemet). Perestrojkan hade som mål att introducera vissa halvprivata företag och skapa ett halvfrött marknadssystem.

Det var uppenbart att idén började sprida sig inom sovjetbyråkratin att ”marknaden” fungerade bättre än planering. Detta måste vi förstå i sammanhanget av att ekonomin kollapsade i Sovjetunionen samtidigt som kapitalismen i väst började hämta sig från 1970-talskrisen och var på väg in i ett nytt uppsving. Man kan också lägga till de ”reformer” som Deng introducerade i Kina, där man hade skapa speciella ekonomiska zoner där man tillät kapitalistiska förhållanden att utveckla sig.

Samma process som skedde i Sovjetunionen under Gorbatjovs och i det östeuropeiska blocket introducerades av Assadregimen i mitten av 1980-talet. År 1986 kontrollerade den syriska staten fortfarande majoriteten av ekonomin men man hade börjat med åtgärder som man kallade ”den andra infitah” för att öppna upp ekonomin något. Mer privat ekonomisk aktivitet och investeringar tilläts och staten lättade på sin kontroll för att tillåta ett mått av privat handel inom import av vissa varor.

Detta var början på nedmonteringen av det statliga monopolet på utrikeshandeln, även om över 100 viktiga utländska varor bara fick importeras av statligt kontrollerade företag. År 1986 fanns det också begränsningar av hur mycket utländsk valuta man fick ha och de begränsningar i import man införde 1977 och utökade till ett allmänt förbud 1981 gällde fortfarande, en indikation på det faktum att det fortfarande var staten som dominerade ekonomin.

Regeringen skapade emellertid sex frihandelszoner – tydligt inspirerade av Dengs politik i Kina där lokala affärsmän och producenter tilläts importera, inneha och exportera varor. Privata investerare, både inhemska och utländska, tilläts inom vissa delar av ekonomin. Åtgärder som undantag från skatter och billiga lån genomfördes för att underlätta för de privata investerarna.

Fast den gamla centraliserade planekonomi hade emellertid fortfarande inte brutits upp. Staten dominerade fortfarande ekonomin även om privata företag dominerade inom sektorer som jordbruk och småskalig handel. Den privata sektorn växte också inom områden som lättare industri, bygg, transport och turism.

I detta skede hade regimen grundläggande karaktär ännu inte ändrats, även om vi sett en liknande process som den i Kina, där den privata sektorns betydelse växte allt mer. Regimen försökte vid det här laget bara få marknaden att skapa tillväxt i en ekonomi som fortfarande dominerades av en planekonomi.

Assad-regimen – var den kom ifrån och vad den blivit – del 3

Avanti 24 mars 2014

av Fred Weston (14/3 2013)

När vi nu ser en ny runda av imperialistisk aggression mot Syrien är det nödvändigt att gå tillbaka till grunderna. För att förstå ett fenomen måste vi förstå dess historia. Detta är den tredje i en serie artiklar om Syrien.

Betydelsen av Sovjetunionens kollaps

Även om det hade gjorts en del eftergifter till privatkapitalet under den gamle Assad, innebar kollapsen av östblocket 1989 och Sovjetunionen 1991 att processen snabbt påskyndades och ledde till en kvalitativ förändring. Det system som Assad regimen hade modellerat sig efter föll ihop som ett korthus. Och precis som den sovjetiska modellen hade lockat de unga officerare som utförde kuppen 1963, kom dess kollaps nu att skaka deras förtroende för samma regim

Ingen av officerarna hade någonsin förstått begränsningarna i Sovjetunionen, där ekonomin var planerad men inte under arbetarkontroll, och istället i händerna på en privilegierad

byråkratisk elit. Sovjetunionen hade från början attraherat dem eftersom man verkade få fantastiska ekonomiska resultat. Nu reagerade officerarna på samma empiriska sätt och började kraftfullt genomföra åtgärder som stakade vägen mot kapitalism.

Efter 1990-91 hade man förlorat sin utgångspunkt och förebild i Sovjetunionen – och samtidigt det bistånd man behövde – och började man röra sig mot att nedmontera den gamla planerade ekonomin. Ett symptom på detta var de affärsmän som 1990 släpptes in i parlamentet, men också lag nummer 10 från 1991 som uppmuntrade till privata investeringar.

Samtidigt som processen i riktning mot kapitalism började få allt mer styrka började splittringar komma till ytan inom regimen mellan de så kallat ”konservativa”, som ville behålla det gamla systemet, och ”modernisterna” som genom gradvisa reformer ville gå mot en marknadsekonomi. De första representerade de byråkrater som levde på planekonomin och som hade mycket att förlora på att gå mot marknadsekonomi. De senare representerade trycket från den internationella kapitalismen och en längtan hos vissa byråkrater att bli de direkta ägarna av produktionsmedlen. Den här splittringen är mycket lik den vi såg inom den kinesiska byråkratin när ekonomin började röra sig mot kapitalism från 80-talet och framåt.

Trots detta var Bush-administrationens attityd mot Syrien att man behandlade regimen som en ”skurkstat”, på samma sätt som man gjorde med Nord Korea och Iran. Man införde sanktioner och gjorde allt i sin makt för att isolera regimen. De mer intelligenta delarna av den amerikanska borgarklassen ville däremot man skulle inleda samarbete med Syriens privata sektor och skapa gemensamma företag, investera i landet som ett sätt att dra Syrien närmare USA:s intressesfär och accelerera landets rörelse mot kapitalism.

I ett försök att komma runt sin isolering vände sig regimen mot EU och 2003 började man förhandla om att få status som samarbetspartner med EU. Man fick dock inte de önskade resultaten och tillslut var man tvungen att vända sig mot länder som Ryssland och Iran. Till exempel skrev Ryssland av 73 procent av det Syrien var skyldig dem. Det kapitalistiska Ryssland såg en möjlighet att vinna tillbaka en del av de intressesfärer som man förlorat tidigare, särskilt eftersom USA kunde stärka sitt inflytande i regionen i och med invasionen av Irak.

2004 åkte Assad på ett officiellt statsbesök till Beijing i ännu ett försök att hitta stöd mot USAs försök att kväva landet. Kina gav landet den modellen regimen behövde; man hade genomfört en liberalisering av ekonomin och hade en växande privat sektor, samtidigt som man undvikit att röra sig mot en västerländsk form av parlamentarisk demokrati. Det auktoritära styret behölls utan några så kallade ”politiska reformer”.

Det var under den här perioden under 2004 man försökte öppna upp sig mot både Israel och USA. Resultatet var att man så småningom gick med på att dra tillbaka sina trupper från Libanon. I april 2005 drog sig de sista Syriska trupperna tillbaka från Libanon efter 29 års närvaro. Väst, särskilt Vita huset, berömde den roll Syrien spelat i Libanon.

Det vi måste förstå om Libanon är att landet varit en viktig källa till investeringar för Syriens ekonomi. Det var som ett slags Hong Kong för Syrien och mycket viktigt för syriska affärsmän som ville ha större tillgång till den internationella marknaden, och framförallt dess handel, finanser och tjänstesektor. Efter att man förlorade den direkta kontrollen över Libanon, behövde man nu brådskande leta efter källor till investeringar. Resultatet var att processen att öppna upp marknaden accelererades ytterligare.

Svågerkapitalism

Det var under 2000-talet som processen mot att återinföra kapitalismen verkligt accelererade, men den kapitalism som man skapade var inget som varken USA eller EU gillade. Det var en form av ”svågerkapitalism”, där statliga industrier fick nya ägare i form av

mäktiga individer från regimen eller med nära band till regimen, som t.ex. familjemedlemmar till regimen toppar. En sådan individ är Rami Makhlof, en kusin till president Bashar al-Assad. Han äger Syriens telebolag (Syriatel), deras taxfree-butiker, en stor del av oljeindustrin, flygtransporter, ett TV bolag och många fastigheter. Innan den nuvarande konflikten startade sades han ha tillgångar värda 5 miljarder dollar.

Den sortens kapitalism man skapat kan man tydligt se i hur Makhlof lyckades hålla borta det Egyptiska telebolaget Orascom från den Syrisk marknaden, tack vare stödet han fått av staten. Han har fått en 8-årig licens från staten som mer eller mindre har garanterat honom ett monopol över mobilmarknaden. År 2009 hade Makhlof en del i nio av landets 12 privata banker. Han dominerar Syriens privata marknad.

Det finns också fallet med M. Hamcho, som snabbt kom upp sig som en mäktig affärsman. Faktumet att han gifte sig med al-Assads svägerska är en indikation på sättet han kom upp sig i "affärslivet". Under dessa förhållanden är korruption vardag. Men vid det här laget följde inte de statligt ägda bolagen en plan, utan fungerade efter marknadens principer som statskapitalistiska bolag. Samtidigt utvecklades "svågerkapitalismen". Den 10 Mars 2009 startade man till slut en aktiehandel, vilket tidigare blivit förhindrat.

Efter den ekonomiska krisen 1996, när oljehandeln räddade regimen, ställdes frågan om ekonomiska reformer på sin spets. Det förklarar varför Bashar Al-Assad gjorde "ekonomisk reform" till det genomgående draget i hans idéer. "Gruppen av 18", ledd av Baathekonomen Mohammed Hussein som senare blev vice statsminister 2001 och finansminister 2003, bestod av en grupp universitets professorer, "experter" affärsmän, liberaler och så vidare som man sammankallat för att övervaka privatiseringsprocessen.

Bashar nominerade så kallat "oberoende" personer till olika regeringspositioner. Många ekonomer och ingenjörer som utbildat sig i USA eller Europa bjöds in till landet för övervaka "reformerna", det vill säga processen i riktning mot att öppna upp Syrien mot den privata marknaden. Detta var ett tydligt tecken på att Assad vill påskynda processen. Individer som inte var medlemmar av Baathpartiet fick ansvar över viktiga ministerier – bland annat Issam Zaïm, som var en expert från UNDP (FN:s utvecklingsprogram) blev planeringsminister 2000 och Industriminister 2001. Ghassan Rifai, som var anställd på världsbanken, blev finans- och handelsminister i slutet på 2001 och Nibras Fadel, en exilsyrisk teknokrat, gjordes till rådgivare för ministern som var ansvarig för att reformera staten.

Förutom dessa tydliga förändringar av regeringen som ett tydligt led i att öppna upp ekonomin mot kapitalism, såg vi också privatiseringen av två statliga monopol. I december 2000 godkände regeringen upprättandet av privata banker och en aktiebörs, och i februari 2001 tillät regeringen upprättandet av privata universitet. Dessa åtgärder mötte emellertid ett hårt motstånd från regimen "konservativa" del – och några privata banker upprättades inte vid denna tidpunkt. Det är denna försening i upprättandet av privata banker som är förklaringen till att bankerna i Libanon spelade en så viktig roll; de fyllde ett vakuum och gav nödvändiga lån till företagen.

"Social marknadsekonomi"

Idén om en "social marknadsekonomi", som är en nästan identisk kopia av den kinesiska byråkratins position, godkände man för att kunna dölja vad det var som egentligen hände, det vill säga överförandet av gemensamt ägd egendom till privata händer. Denna modell innebar en förändring i hur de statligt ägda företagen skulle agera. Nu skulle dom fungera i enlighet med marknadens regler, men utan att privatiseras eller sparka medarbetare.

Här ser vi motstånd till ett program av fullständig privatisering och öppnande för utländskt kapital. Men var det ett motstånd till kapitalismen per se? Nej, det var det inte. Precis som i

Kina ville toppen av regimen ha en form av kapitalism som tillät den privilegierade gruppen högst upp att behålla sina positioner. Sättet man gjorde det på var att överföra statens egendom till händerna på ledande personer inom den styrande eliten, eller eventuellt deras familjemedlemmar och samarbetspartners.

År 2005 (efter att man lämnat Libanon) såg vi en vändpunkt i denna process. De som förespråkade en ”social marknadsekonomi” besegrade de som vill behålla det gamla systemet på Baathpartiets kongress. Vägen man valde var att premiera oligopol i händerna på regimen hantlangare. Det var ett avgörande steg i riktning mot kapitalism.

Det som förargade imperialisterna var att den typ av kapitalism som man införde i Syrien var starkt kontrollerat av regimen hantlangare. Imperialisterna ville att man skulle öppna upp ekonomin fullständigt, eftersom man ville ha nya marknader för sina investeringar. Men regimen föredrog att behålla kontrollen ”internt” och övergå till kapitalism genom att förvandla en del av byråkratin till ägare av produktionsmedlen. Det var i den här miljön som figurer som Rami Makhlouf som vi berättat om tidigare kunde ta sig fram.

Inom två år efter 2007 hade ett gäng av privata försäkringsbolag och banker verksamhet i landet. Banksystemet var öppet för utländska investeringar, precis som utrikeshandeln. För att få en uppfattning om den förändringen man gått igenom kan vi kolla på statistiken över varor som var förbjudna att importera. I september 2003 var det 11 000 varor som hade importförbud, men i januari 2007 hade den siffran fallit till 1000. Regimen hade därmed upprättat ett system för att kunna införa den fria marknaden, det vill säga kapitalism. Det här var en del i regimen försök att bryta den isolering som man blivit påtvingad av framförallt USA.

Libanon var en viktig lånegivare under den här tiden. På grund av USA:s bojkott och att EU hade förvägrat regimen ”associations”-status efter 2004, vände sig regimen då till Turkiet och Iran för hjälp. Särskilt Iran var villigt att ge stöd till regimen eftersom landet självt var utsatt för sanktioner från USA. Så efter 2006 upplevde man, på grund av liberaliseringarna, en finansiell boom med stora investeringar i framförallt bostadsmarknaden.

Under årtiondet mellan 2000-2010 ser vi en kvalitativ förändring, där rörelsen mot kapitalism tillslut konsoliderats. Om vi jämför perioden mellan 2001-05 (den 9:e femårsplanen) med perioden 2006-10 (den 10:e femårsplanen) så framträder bilden tydligare. I första delen av årtiondet dominerade fortfarande den statliga sektorn, men med en förändring av hur de statliga företagen sköttes. Som vi har sett förvandlades de nu till statskapitalistiska företag. Men under den andra delen av årtiondet etablerade sig den privata sektorn ordentligt. 2007 var redan 70 procent av Syriens ekonomi i privata händer.

”Liberalerna” kunde inte ha begärt mer, eftersom man nu kunde göra fantastiska vinster. Fastighetsboomen var ett exempel på det – mellan åren 2003-04 ökade bostadsvärdena med 59 procent, men under åren mellan 2005-07 ökade värdena med 400 procent! Samtidigt ser vi den gamla Syriska kapitalistklassens och bankägarnas återuppstå. Många av dem hade flytt till Libanon för att göra affärer. Därmed återvände de borgare som hade flytt landet efter nationaliseringsvågen under 60-talet. Men det fanns också ett skikt borgare som hade tillåtits verka sedan Assad den äldre tagit kontroll över regimen under 70-talet. Dessa ”oberoende” kapitalister hade tolererats så länge de inte slöt sig samman till större grupper, utan handlade som enskilda individer som inte utgjorde något hot mot regimen.

Baksidan av all denna galna vinstutdelning och spekulation var att en del av befolkningen blev allt mer utarmad, som vi skrev om i början av den här artikeln. Den ökande sociala polariseringen ökade, och likaså skillnaden mellan fattiga och rika. Under 2005 levde 5,3 miljoner människor (30 procent av befolkningen) under fattigdomsgränsen, och av dessa

kunde 2 miljoner (11,4 procent) inte tillfredsställa sina matbehov. Befolkningen fortsatte att växa kraftigt och därmed öka andelen unga som behövde ett jobb. Samtidigt fortsatte strömmen av befolkningen från landsbygden till städerna, vilket spädde på de sociala problemen. Bara Damaskus växte med 150 000 personer om året. Det här skapade en stadsbild där rika områden omringades av fattiga förorter.

Inflationen ökade kraftigt. 2003 var den bara 1,3 procent men under våren 2007 hade den ökat till 18 procent. Men prisökningen på basvaror var ännu större, med en 60-procentig ökning under 2007. En annan viktig indikator på de sociala problemen var analfabetismen som började öka. Detta visar på skillnaderna mellan de tidigare progressiva åtgärderna som minskade analfabetismen och den nya marknadsåtgärderna som försämrade utbildningssystemet.

På det här området ser vi också den sociala polariseringen. Samtidigt som det grundläggande utbildningssystemet försämrades startade man åtta privata universitet för att kunna tillmötesgå elitens behov. Vi hade ett ökat överflöd och rikedomar samtidigt som vi såg en ökning av fattigdomen. Antalet lyxhotell, fyrhjulsdrivna bilar, Mercedesar, etc, ökade samtidigt som en allt större del av befolkningen fick klara sig på 2 dollar om dagen! År 2004 stod den fattigaste femtedelen bara för 7 procent av konsumtionen, samtidigt som den rikaste femtedelen stod för 45 procent.

I ett försök att kompensera för de förmåner som var kopplade till den gamla planekonomin, försökte regimen införa olika former av välfärdsprogram, men omfattande korruption hämmade systemet. Vi kan därmed se att under en 20-års period, sedan Sovjetunionens fall, har Syrien gradvis övergett planekonomin och infört allt fler kapitalistiska element, vilket till slut har lett till dagens svågerkapitalism. Detta är en förklaring till den förvirring vi ser inom vänstern. En del har trots upproret mot Assad fortsatt att stödja regimen, och deras ursäkt var att man på något sätt såg regimen som progressiv och anti-imperialistisk. Den är naturligtvis raka motsatsen, vilket fakta och siffrorna i den här artikeln visar.

Andra inom vänstern stödde blint oppositionen som helhet och valde att helt bortse från att den revolutionen som utbröt under 2011 kapats av olika reaktionära grupper. Detta kan bara förklaras av att revolutionen inte kunde hitta det ledarskap som kunde leda revolutionen mot en socialistisk samhällsomvandling. Revolutionen bröt ut under trycket från de tunisiska och egyptiska revolutionerna. Massorna ville ha ett slut både på den växande sociala och ekonomiska problemen och på Assad-diktaturen, men man fann inget parti som kunde ena hela den arbetande befolkningen, ungdomarna, de arbetslösa och de fattiga i en gemensam kamp mot diktaturen.

Vad bör göras?

På grund av detta är situationen mer komplex. Många revolutionära ungdomar kämpar fortfarande för att göra sig av med en hatad diktatur och dess hantlangare. Men det som avgör oppositionens natur som helhet är dess ledarskap och dess program. Det är sant att vissa delar av den Fria Syriska Armen har hamnat i konflikt med fundamentalisterna och att de känner att deras revolution har kapats, men vad är alternativet? Deras program är som bäst en borgerlig demokratis och som värst reaktionär fundamentalistisk islam. Vi måste föra fram sanningen och ärligt förklara vad som händer. Vi är för ett störtande av Assadregimen, men samtidigt är vi också emot imperialistisk inblandning från reaktionära stater i regionen. Som vi förklarade i IMT:s uttalande om situationen, Perspektiv för revolutionen i Mellanöstern¹:

”Något som väldigt fort skulle kunna störta regimen vore en nationell Syrisk generalstrejk som skulle lamslå landet. För att åstadkomma skulle det krävas ett parti kapabelt att förena arbetare och

¹ <http://www.marxist.com/perspectives-for-revolution-in-the-middle-east-part-2.htm>

fattiga. Det skulle bara kunna åstadkommas om ett sådant parti hade ett program som skulle erbjuda en lösning på alla de akuta ekonomiska och sociala problem som påverkar en stor del av befolkningen.”

Vi förklarade också följande:

”Faktum är att en lösning på krisen i Syrien finns framförallt i Egypten och Tunisien och, kanske till en ännu större del, i Iran. Det finns ingen lösning inom Syriens gränser. Även om man hade ett revolutionärt socialistiskt massparti i Syrien skulle den slutgiltiga lösningen inte finnas inom Syrien självt. Även om man haft en lyckad socialistisk revolution i Syrien idag skulle en sådan revolution, för att överleva, vara tvungen att sprida sig utanför Syriens gränser in i Turkiet, Iran och vidare. Men framförallt skulle man vara tvungen att sprida en socialistisk revolution till Egypten som har Arabvärldens största arbetarklass och är kapabel att leda arbetarklassen och ungdomen i hela mellanöstern.”

”Vi måste förklara allt det här för de bästa elementen inom den Syriska ungdomen. Vi måste utveckla en tydlig Marxistisk analys och se framåt på längre sikt, förklara hur situationen verkligen ser ut. Assadregimen kommer förr eller senare kollapsa, men hur den kollapsar och vem som får den att kollapsa är minst lika viktigt. I Libyen ser vi konsekvenserna av att man störtat regimen med hjälp av imperialismen – kaos och förvirring samtidigt som imperialismen manipulerar situationen utifrån. Den arbetande befolkningens problem i Libyen har inte lösts, tvärtom har dom förvärrats. Samma sak kommer hända i Syrien om Assad stöts av miliser stödda av reaktionära gulfstater och västerländska imperialister.”

”Hur som helst kommer situationen till slut stabiliseras och arbetarklassen kommer till slut finna stabilitet. De kommer börja organisera sig; fackföreningar kommer att skapas av arbetarklassen när den rör sig för att försvara sina intressen. Till slut kommer arbetarrörelsen att framträda som en seriös kraft när massorna inser att det inte räcker med bara ett störtande av Assad regimen för att något grundläggande ska förändras. Därför måste de mest avancerade arbetarna och ungdomarna förbereda sig på framtiden genom att skapa en Syrisk Marxistisk opposition. En sådan opposition skulle få en stor roll att spela i framtiden.”

Översättning: Alexandra Bryngelsson.

Flamman

En känsla av déjà-vu

Flamman 28 augusti 2013

Enligt de senaste nyhetstelegrammen har USA på måndagen lovat de syriska rebellerna att en flygattack mot Syrien ska komma ”inom de närmaste dagarna”.

USA, Storbritannien och en rad andra länder som Sverige har sedan länge stött de syriska rebellerna. Man beskyllde redan i ett tidigt skede den syriska regeringen för ett antal brott och massakrer, utan att alltid bry sig om att kunna bevisa anklagelserna. Längre litade man tydligen på att president Bashar al-Assads regim skulle falla snabbt. Media förutspådde länge ett militärt nederlag och spred rebellernas frontrapporter ganska så okritiskt. Men läget i inbördeskriget har vänt, vilket förstås har aktualiserat ropen på en ”flygförbudszon” och en direkt militär intervention.

Men USA har inte klarat av att övertyga världssamfundet om att den syriska regeringen ensidigt ska fördömas och ställa till svars för kriget i landet. I sedvanlig ordning har man därför letat efter en anledning för att äntligen kunna fälla den oälskade regimen i Damaskus. Och det var frågan om kemiska vapen som blev ”den röda linjen” som motiverar bomb-attacker.

Förra veckans påstådda gasanfall blir det skäl som USA och andra behöver för att bryta mot folkrätten och bomba mål i Syrien. Det är svårt att inte känna att man har sett det förr: 1999 bombade Nato Jugoslavien efter en påstådd massaker mot civila. 2003 invaderades Irak, därför att landet skulle hysa ”massförstörelsevapen”, som aldrig påträffades. 2011 bombades Libyen efter ett tal om en massaker.

Henning S Rubin

Militär attack mot Syrien nära?

Flamman 28 augusti 2013

Sedan nyheten om en misstänkt kemivapenattack i Ghouta utanför Damaskus spreds har sannolikheten att USA och dess allierade anfäller Syrien ökat dramatiskt.

Det var på onsdagen i förra veckan som uppgifter spreds om en påstådd kemvapenattack i Ghouta utanför Damaskus. Den syriska oppositionen hävdade att över 1 300 människor skulle ha dödats, en siffra som senare justerades till ”över 350 personer”.

Regeringen i Damaskus förnekar alla anklagelser, och i de regeringstroga tevekanalerna påstod man i helgen att det tvärtom fanns bevis som tydde på att det i själva verket var rebellstyrkor som stod bakom. Det visades bilder av soldater som sades ha hittat ett lager med kemiska stridsmedel i ett rebellkonstruerat tunnelsystem utanför huvudstaden.

Den ryska regeringen, den mest talföra motståndaren till ett ingripande i det pågående inbördeskriget, påpekade att regeringsstyrkorna knappast hade ett intresse av att provocera en internationell militär intervention.

Inspektörer besköts

Den FN-kommission, som redan fanns i landet för att undersöka en annan incident då kemiska vapen misstänks ha använts, fick först efter fem dagar tillstånd att besöka Ghouta. På väg till insatsorten besköts dem med handeldvapen i ett område som betecknades i ett FN-nyhets-telegram som en ”buffertzona” mellan regeringskontrollerat och rebellkontrollerat område. Rebellerna och regeringen beskyllde i vanlig ordning varandra för detta.

Inspektörerna hade knappast hunnit påbörja sitt arbete innan Syriens utrikesminister Walid Muallem meddelade att deras arbete på plats hade ”skjutits upp” på grund av oenighet rebellerna sinsemellan om säkerhetsöverenskommelser.

USA:s president Barack Obama har för länge sedan betecknat insatsen av kemiska vapen som ”en röd linje” som skulle legitimera en USA-intervention i det syriska inbördeskriget. I måndags meddelade USA:s utrikesminister John Kerry att hans regering hade ”onekliga bevis” på att det var den syriska armén som hade använt kemiska stridsmedel mot civila. Ryssland kontrade med att beskylla USA för att bara använda sig av ”grundlösa ursäkter” för att legitimera ett militärt ingripande i det syriska inbördeskriget.

Anfall utan FN-mandat

Eftersom FN:s säkerhetsråd inte kan enas om ett eventuellt ingripande i Syrien kan USA tvingas att överväga en enväldig militär intervention. En sådan intervention kan påbörjas snabbt. Som man kan se i ett antal Wikileaksdokument har planer att stödja de syriska rebellerna med hjälp av flygbombningar funnits sedan år 2011. Trupper och krigsmateriel har under hösten 2012 och våren 2013 utplacerats nära Syriens gränser i Turkiet och Jordanien. Dessutom finns USA:s medelhavsflotta i området, som i dagarna ska förstärkas med ytterligare ett örlogsfartyg med kapacitet att avfyra kryssningsrobotar.

I helgen förde USA samtal med ett antal allierade regeringar och det brittiska parlamentet kallades kort därpå i förtid tillbaka från semestern. Tidningen *The Guardian* rapporterade på måndagen att det märktes ökad aktivitet på den stora brittiska flygvapenbasen Akrotiri på

Cypern.

Ryssland skärpte sitt tonläge mot dessa krigsförberedelser i tisdags och meddelade att man var ”allvarligt besviken” över att USA har ställt in de planerade diplomatiska samtalen med Ryssland om en planerad Syrienkonferens vars mål var att hitta en fredlig lösning på den syriska konflikten.

Henning S Rubin

Moralisk stormakt?

Flamman 4 september 2013

Medan stockholmarna kan se fram emot ett veritabelt trafikkaos i samband med Barack Obamas besök i den svenska huvudstaden väntar resten av världen på att USA:s kongress ska komma tillbaka från semestern. Den 9 september ska kongressen nämligen avgöra om USA äntligen ska starta ”ännu ett amerikanskt krig mot ett land som inte angripit” USA, som en demokratisk kongressledamot ganska så träffande formulerade det.

Under de senaste veckorna har USA – återigen – axlat på sig rollen som världspolis. Det har vi hunnit bli vana vid – det finns ju ingen makt i världen som skulle kunna förhindra detta. Men, som vanligt så påhejas USA:s stundade korståg av en rad hejdukar. Allt ifrån sådana, som Antonio Gramsci skulle beteckna som ”små intellektuella” – främst journalister och all sorts förståsigpåare till höger som vänster – till Nato-chefen Anders Fogh-Rasmussen och Frankrikes socialistiska president Francois Hollande.

Den här gången ska alltså ett nytt krig inledas för att förhindra att kemiska vapen används och för att straffa Syriens regering som ska ha använt sådana vapen nyligen.

De flesta kommentarer som spridits i media, kommersiella så väl som sociala, har kretsat kring frågan varför det hela behöver dröja så länge.

Är Obama svag? Velar han? Riskerar han inte att bli nedröstat i kongressen, ungefär på samma sätt som hans meningsfrände David Cameron i Storbritannien? Kommer attacken vara så pass omfattande som den egentligen borde vara för att få slut på eländet? Är det hela kanske meningslöst så länge inte ”världssamfundet” helt sonika störtar regimen i Damaskus med våld?

Man skulle kunna påpeka att ingen, än så länge, vet vem det var som har använt kemiska stridsmedel i Syrien. Det gjorde Rysslands president Vladimir Putin, men han är säkert ingen riktigt neutral part i sammanhanget.

Man skulle kunna fokusera på det faktum att en legitim utländsk intervention i Syrien rimligen måste ske med ett FN-mandat. Ungefär det gjorde Hans Linde, gruppleadare för Vänsterpartiets riksdagsgrupp i förra veckan. Och det gjorde också Sveriges statsminister Fredrik Reinfeldt precis som många andra regeringschefer runtom i världen.

Men det intressanta är att det är anmärkningsvärt få som verkar reagera på att USA över huvud taget uppträder som en moralisk stormakt i sammanhanget.

Fredspristagaren Obama är regeringschef för ett land som hyser stora förråd av kärnvapen, landminor och, jo, kemiska vapen. Sarin, ”nazistgasen” som ska ha använts av regimen i Damaskus, producerades i stora mängder av USA redan på 1950-talet. Men ersattes senare av mer avancerade vapensystem, till exempel vit fosfor, ett napalmliknande stridsmedel som förmodligen användes av USA:s militär så sent som år 2004 i den irakiska staden Fallujah. Självaste Obama är mannen som har gett order att skjuta fler missiler än någon annan av hans föregångare, inklusive den allmänt avskydde George W Bush. Och precis som på Bushs tid behövs inte mycket för att legitimera ytterligare någon drönarattack mot någon ”terrorist” nästan i Mellanöstern eller Centralasien.

Vilken betydelse har det, slutligen, när en kärnvapenmakt, som förbehåller sig rätten till ett preventivslag med dessa massförstörelsevapen, har åsikter om användandet av giftgas?

Det är denna fråga som borde besvaras av dem som mer eller mindre högljutt skriker efter att USA ska straffa Syriens president Bashar al-Assad. Frågan ställdes i förra veckan av ingen mindre än Hans Blix, som en gång i tiden på uppdrag av FN och förgäves letade efter ”massförstörelsevapen” i Irak. Dessvärre lär inte många vilja eller kunna svara på den frågan.

Henning S Rubin

Obama kampanjar för krig

Flamman 4 september 2013

Turerna kring en eventuell USA-ledd intervention i det syriska inbördeskriget fortsätter. Det är USA och Frankrike som kräver en straffaktion mot den syriska regimen.

Olika rykten har spridits om vem det var som ansvarar för den påstådda kemvapenattacken i Ghouta utanför Damaskus i augusti. Den franska regeringen hävdar att det fanns bevis på minst tre attacker med kemiska stridsmedel i år som regeringsstyrkor ansvarar för. USA:s utrikesminister John Kerry hävdade att det fanns ”odiskutabla bevis” på att det var den syriska regimen som har använt den dödliga giftgasen sarin i Ghouta.

– Vi har uppmanat USA och Frankrike att komma med bevis, de har inte kunnat visa några, svarade Syriens president Bashar al-Assad på anklagelserna i en intervju med tidningen *Le Figaro* på måndagen. Rysslands president Vladimir Putin betecknade Kerrys påståenden som ”rent nonsens” och uppmanade USA att hellre diskutera en politisk lösning på konflikten.

Tvekar att anfalla

Som väntat kunde FN:s säkerhetsråd inte enas om att fatta ett beslut om ett ingripande i det syriska inbördeskriget. FN:s vapeninspektörer, som lämnade Syrien med prover som ska analyseras av bland annat ett svenskt laboratorium, har hittills inte presenterat någon rapport. USA:s utrikesminister John Kerry trappade dock upp krigsretoriken och menade att hans regering förbehåller sig rätten att attackera Syrien oavsett eventuella beslut i FN.

I väntan på vapeninspektörernas rapport har de flesta regeringar tvekat att ansluta sig till USA:s krav på en militär straffaktion mot Syrien. USA:s europeiska allierade, förutom Frankrike, är ovilliga att delta i ett anfall mot Syrien som saknar FN-mandat. Natoländerna kunde i förra veckan inte enas om en gemensam linje. Inte heller Arabförbundet lyckades enas. Under tiden passade Ryssland på att demonstrativt sända egna krigsfartyg till östra Medelhavet där sex amerikanska krigsfartyg redan väntar på order att anfalla Syrien.

Brittiskt nej

USA:s anfall lär dock dröja. Efter att det brittiska parlamentet överraskande sade nej till en attack utan FN-mandat, kom grus i västmakternas krigsmaskineri. Uppenbarligen tveksam inför utsikten att fatta ett impopulärt beslut, meddelade USA:s president Barack Obama i helgen att det var kongressen som ska fatta beslut om ett enväldigt amerikanskt anfall. Obama menade i ett tal att en attack mot den syriska regimen vore nödvändigt för att förstöra regimen kapacitet att återigen använda kemiska vapen. Kongressen kommer dock att behandla frågan först den 9 september.

Åtminstone en betydande minoritet kommer då att rösta emot ett anfall.

– Jag är väldigt tveksam till ännu ett amerikanskt krig mot ett land som inte angripit oss, kommenterade exempelvis demokraten Janice Hahn.

Hahn och andra politiker som uttalat sig kritiskt i media under de senaste dagarna har den allmänna opinionen med sig. Enligt en färsk opinionsundersökning stödjer bara nio procent av USA:s befolkning en attack mot Syrien, skriver *Washington Post*.

Också i Storbritannien och Frankrike är tydliga befolkningsmajoriteter emot ett nytt krig. I Storbritannien seglade på måndagen dessutom upp en politisk skandal: det kom fram att regeringen har gett företag lov att exportera sådana kemikalier som används i tillverkningen av giftgasen Sarin till Syrien.

Henning S Rubin

Syrien säger ja till kemvapenkoll

Flamman 12 september 2013

Sedan den 21 augusti, då över 1400 människor sägs ha dödats i en attack med kemiska vapen i Ghouta utanför den syriska huvudstaden Damaskus, har världssamfundet splittrats kring frågan om ett militärt ingripande i det syriska inbördeskriget. Frankrike och USA har hävdad att det fanns "entydiga bevis" på att den syriska regimen skulle stå bakom Ghoutaattacken. Men från annat håll har detta betvivlats och allt fler indicier tyder på att attacken i själva verket kan ha varit iscensatt, just för att provocera en internationell intervention i kriget. Denna misstanke sprids inte minst i media i USA, bland annat av forna underrättelsetjänstbefäl i organisationen Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS).

Kritik mot USA

Syrienfrågan dominerade G20-mötet i S:t Petersburg i förra veckan, trots att den inte fanns med på toppmötets officiella dagordning. Ryssland, Kina, Indien, Indonesien, Argentina, Brasilien och Sydafrika var bland de länder som öppet talade mot USA:s planer på ett krig mot Syrien. Inför mötet hade också ett antal EU-länder uttalat sig kritiskt mot dessa planer. Bland dessa märktes Tyskland och Nederländerna som uppmanade USA och Frankrike att åtminstone vänta in en rapport från FN:s vapeninspektörer. Rapporten väntas komma under denna vecka.

Överraskande utspel

Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov gick så långt som att säga att en attack utan FN-mandat skulle ställa USA "utanför lagen" och att Ryssland i så fall skulle bistå Syrien. Även FN:s och Arabförbundets särskilda fredssändebud Lakhdar Brahimi underströk enligt nyhetsbyrån Reuters att inget land fick "ta lagen i egna händer".

USA:s kongress ska inom kort rösta om ett eventuellt anfall mot Syrien. Hur omröstningen utfaller är ytterst oklart, men det politiska motståndet mot president Barack Obamas krigsplaner är ovanligt stort.

Samtidigt som USA, olika västeuropeiska länder samt Ryssland och Kina skickar allt fler krigsfartyg till vattnen utanför Libanons och Syriens kust, tog diskussionerna en överraskande vändning på söndagen. Då hade USA:s utrikesminister bemött USA:s internationella kritiker och råkat antyda att USA bara skulle avstå från ett anfall mot Syrien om landet skulle förstöra sina kemvapenförråd. Detta togs upp av Ryssland som presenterade ett förslag som går ut på att Syriens kemiska vapenförråd ska ställas under internationell kontroll. Syriens utrikesminister Walid al-Muallem meddelade snabbt att hans regering bifaller det ryska förslaget. – Vi varnar det internationella samfundet att regimen sprider lögn, och att lögnaren Putin är den största lögnaren, kommenterade Selim Idriss, ledare för rebellernas styrkor i Fria Syrisk Armén i tevekanalen Al-Jazeera. Även representanter för USA och Storbritannien antydde att det syriska utspelet inte var trovärdigt. Icke desto mindre meddelades på tisdagen att USA:s kongress ska skjuta upp sin Syriendebatt, så att politikerna hinner "utvärdera" den nya situationen i Syrien.

På tisdagen passade Ryssland också på att begära att FN:s internationella atommyndighet IAEA ska undersöka riskerna som uppstår om Damaskus skulle bombas, eftersom det finns ett kärnkraftverk i närheten av staden.

Internationalen

Mot gasangrepp och kryssningsmissiler – folkets revolution

Internationalen 2 september 2013

- ▶ I snart tre år har Syriens regim massakrerat och drivit miljoner på flykt
- ▶ Den självutnämnda världspolisen lyfte inte ett finger mot terrorn
- ▶ Det internationella hyckleriet och självsvåldet just nu bör skrämna oss alla

För syriska revolutionärer råder ingen tvekan. Assadregimen har trappat upp sin folkslakt till gasanfall mot upproriska stadsdelar. Ingen kommer att fälla en tår om amerikanska kryssningsmissiler brakar in i diktaturens militärbaser och vapenförråd. Men de inser också att det handlar om ett stormaktsspel inför världsgalleriet. I snart tre år har regimen massakrerat såväl sina motståndare som civila, drivit miljoner på flykt och förvandlat Syrien till ett bårhus. Utan att den amerikanska världspolisen lyft ett finger. Där olja och strategiska intressen stått på spel har beslutsförmågan varit en annan.

Men Syrien var en annan femma. Demokratiska och civila massprotester hade inget oljepris på huvudet. De regionala stormakterna fick bevärna sina marionetter och förvandla landet till huggsexa. Idag, när den demokratiska revolutionen attackeras från alla håll – från regimen och dess allierade liksom från reaktionära gudskrigare med oljediktaturer i ryggen – är internationella säkerhetsbedömare ovanligt överens: varken USA eller Israel vill se Assadregimen falla. En kaotisk revolutionär utveckling med demokrater, radikaler och jihadister om vartannat genom bräschén öppnar för allt mellan himmel och jord. Hellre då förvandla Syrien till ett waste land – en ödelagd region – med söndertrasad opposition och svag regim – båda utan inflytande.

Så om kryssningsmissilerna, när detta skrivs, är på väg handlar det inte om folkets revolution för att störta en tyrann. Det handlar om att en amerikansk presidents ultimatum inte får trotsas. Att ledarna för världens imperialistiska supermakt själva avgör sitt vad, när, hur och varför.

Ingen som bekämpar blodsvåldet kommer att begråta Assadregimens militäranläggningar – men alla har anledning att darra och förtvivla. Darra inför diktaturens besinningslösa massmord, den globala militärmaktens självsvåld och stötvågornas följder för hela Mellanöstern. Förtvivla över det internationella hyckleriet, ja förräderiet mot alla dem som gett sina liv i kampen mot diktaturens terror – utan ett halmstrå till stöd.

För socialister världen över som står på den syriska demokratiska revolutionens sida väntar svåra utmaningar. Vi kan imperialisternas maktspel och känner deras intressen. Men också de lokala despoternas tyrannier. De är alla våra fiender och vi vet att människor som kämpar för frigörelse måste rusta sig att stå emot dem alla. Till den insikten hör också att alla strider inte är våra. Vi varken beklagar eller jublar om kryssningsmissiler detonerar i diktaturens maktcentra. Vi konstaterar. Och vet i vems intresse de avfyras.

I de manifestationer som just förbereds mot Obamas Sverigebesök deltar vi i protesten mot USA:s NSA-övervakning, Guantanamo-läger och drönarmord – liksom mot den globala imperialistiska krigspolitiken.

Men i vår kamp att stötta den syriska revolutionens demokratiska krafter motsätter vi oss alla försök av Assadregimens bulvaner eller ursäktare att parasitera på sådana protester. Och skylar över diktaturens förbrytelser. Kampen mot den syriska mördarregimen och den

amerikanska imperialismens krigspolitik ser vi som olika sidor av samma sak. Oavsett vem som för tillfället trycker på knappen.

Håkan Blomqvist

Nej till militär attack mot Syrien: vapen till motståndet

Ledare

Internationalen 6 september, 2013

Efter förra veckans bestialiska gasattack i Damaskusförorten al-Ghuta var USA:s utrikesminister John Kerry snabb med att påpeka att det fanns ”ovedersägliga bevis” för att det var den syriska regimen som utfört terrordådet. Det var inte tal om att invänta något utlåtande från de FN-inspektörer som redan var på plats i Syrien. Dessa var bara för USA staffagefigurer. När dimmorna börjat lätta tyder dock det mesta på att det var regimen som utfört dådet, och inte någon radikal islamistisk grupp.

Barack Obama var också snabb med att understryka att gasattacken inte kunde gå opåttalt förbi utan att Assadregimen inom kort hade att vänta en militär attack. Några dagar senare verkade det dock som att presidenten börjat darra på hanen när han kungjorde att han ville ha kongressens godkännande, kongressen som inte är på plats efter sommaruppehållet förrän 9 september. En attack kommer därmed säkerligen att dröja några veckor.

Obamas vankelmod bottnar dels i att en militär aktion mot Syrien – efter de kostsamma krigen i Irak och Afghanistan – har svagt stöd på hemmaplan. Och dels handlar det om att den amerikanska administrationen är osäker på hur man ska hantera landet. Visst skulle man gärna vilja ersätta Assad med någon USA vänlig general eller liberal exilsyrier, men de alternativen verkar i dagsläget inte ha så goda odds. Ett Syrien utan Assad där islamister vinner ökad terräng eller där de folkliga motståndskommittéerna får ökat inflytande är också något man fruktar mer än rådande status quo. USA är därtill rejält bränt av Irakkriget när man nu tio år efter Saddam Husseins fall tvingas dras med den Iranvänliga regimen al-Maliki. Det troliga scenariot är dock att en begränsad amerikansk så kallad ”straffexpedition” – med drönare och kryssningsmissiler – är att vänta.

Vi socialister vänder oss mot alla former av imperialistiska militära attacker mot Syrien. USA och dess allierade yttersta mål med den typen av aktioner är att bana väg för någon form av stormaktsuppgörelse där avgörande delar av den nuvarande statsapparaten förblir intakt, men där Assadfamiljen och dess närmaste hejdukar avlägsnas från makten – att stabilisera läget och dra energierna ur det folkliga motstånd som har sin upprinnelse i den arabiska våren.

Friheten kan inte komma ur imperialismens gevärspipor utan det syriska folket måste befria sig självt. Viktigast av allt är idag att bygga en stark opinion kring kravet att det demokratiskt sekulära motståndet måste få möjlighet att tillskansa sig vapen för att kunna stå emot den av Ryssland till tänderna beväpnade Assadregimens pansar och flyg. Dessutom måste vi bidra med humanitärt stöd till den hårt pressade civilbefolkningen och stärka banden till radikala krafter såväl inom Syrien som i exil.

Uttalande: Vi står bakom det syriska folkets revolution – nej till utländsk intervention!

Uttalandet från, 01 september 2013, publicerat i *Internationalen* 6 september

Över 150 000 dödades, hundratusentals skadades och invalidiserades, miljoner på flykt inom och utom Syrien. Städer, byar och kvarter förstördes helt eller delvis, med alla sorters vapen, bland annat stridsflyg, scudmissiler, bomber och stridsvagnar, alla betalade med det syriska folkets svett och blod. Detta skedde med förevändningen att försvara hemlandet och uppnå

militär balans med Israel (vars ockupation av syrisk mark i själva verket står under beskydd av den syriska regimen, som inte har besvarat någon av Israels ständiga aggressioner).

Men trots de enorma förluster som nämnts ovan, som drabbar alla syrier, och det elände som de utsätts för, har ingen internationell organisation eller stort land – eller mindre – känt behov av att bidra med praktisk solidaritet eller stödja syrierna i deras kamp för de mest grundläggande rättigheter, mänsklig värdighet och social rättvisa.

Det enda undantaget var några Golfstater, närmast Qatar och Saudiarabien. Men deras syfte var att kontrollera konfliktens inriktning och styra den i sekteristisk riktning, att förvränga den syriska revolutionen och söka kväva den, som en återspeglning av deras djupaste skräck att den revolutionära elden skulle nå deras stränder. Så de stödde obskurantistiska takfiri-grupper som oftast kom från alla världens hörn för att tvinga fram en grotesk vision av en regim byggd på islamsk sharia. Dessa grupper ägnade sig gång på gång åt fasansfulla massakrer på syriska medborgare som motsatte sig deras förtryck, och aggression på områden de kontrollerade eller som befann sig under attack från dem, så som exemplet nyligen med byar i Latakia.

En bred sammanslutning av fientliga krafter från hela världen konspirerar mot det syriska folkets revolution, något som bröt fram samtidigt som resningarna spreds över en stor del av arabregionen och Maghreb de senaste tre åren. Folkets resningar syftade till att göra slut på en historia av brutalitet, orättvisa och utsugning och uppnå rätt till frihet, värdighet och social rättvisa.

Men detta provocerade inte bara de lokala brutala diktaturena utan också större delen av de imperialistiska krafter som ville fortsätta att stjäla vårt folks egendom, förutom också de olika reaktionära klasserna och krafterna över hela området och i angränsande länder.

Vad gäller Syrien består alliansen som bekämpar folkets revolution av en rad reaktionära krafter, med Iran och religiösa miliser i Irak i spetsen, samt tyvärr Hizbollahs slagstyrka som försvarar en djupt korrumpad och kriminell diktatur och trampar ner sig i ett träsk.

Denna olyckliga situation har också drabbat en stor del av den traditionella arabiska vänstern med stalinistiska rötter, både i själva Syrien och i Libanon, Egypten och den övriga arabregionen – och över hela världen – som uppenbarligen tenderar att stödja den föraktliga allians som omger Assadregimen. Detta rättfärdigar man med att somliga ser detta som en ”motståndskraftig” regim eller till och med en ”motstandsregim”, trots dess långa bakgrund under sin tid vid makten av att beskydda den sionistiska ockupationen av Golanhöjderna, dess ständiga blodiga repression mot olika grupper som motsätter sig Israel, både palestinier och libaneser (eller syrier), medan den sedan oktoberkriget 1973 är undergiven och inaktiv gentemot Israels aggression på syriskt territorium. Detta stöd kommer att få allvarliga följdverkningar när det gäller de vanliga syriernas inställning till vänstern i allmänhet.

I synnerhet FN och Säkerhetsrådet var ur stånd att fördöma brotten hos en regim som det syriska folket motsatte sig fredligt och oupphörligt i mer än sju månader, medan kulor från krypskyttar och shabbiha sköt ner demonstranter en efter en och dag efter dag, och medan de mest inflytelserika aktivisterna greps och utsattes för den värsta sortens tortyr och död i fängelser och häkten. Hela tiden höll sig omvärlden fullständigt tyst och i ett tillstånd av fullständig förnekelse.

Situationen fortsatte utan större förändringar efter det att det revolterande folket beslöt att ta till vapen, och det som blev känt som Fria Syriska Armén (FSA) framträdde – vars befäl och meniga i stor utsträckning kom från den reguljära armén. Detta ledde till den fasansfulla upptrappningen av brott från regimens sida.

Den ryska imperialismen, den främsta allierade för Baathregimen i Damaskus, och som försåg den med alla sorters stöd, är fortfarande på sin vakt för att stoppa alla försök att fördöma dessa brott i säkerhetsrådet. USA uppfattar å andra sidan inga problem med att den

nuvarande situationen fortsätter, med alla följdverkningar och förstörelsen av landet. Detta trots hotelserna från USAs president så snart någon i oppositionen tar upp frågan om användande av kemiska vapen från regimens sida, fram till den senaste upptrappningen när det ansågs vara frågan om att gå över en ”röd linje”.

Obama som ger intryck av att vilja göra verklighet av hotet, skulle uppenbarligen se det som ytterst pinsamt om han inte gjorde detta, eftersom det inte bara återverkar negativt på presidenten utan också på bilden av den mäktiga och arroganta stat han leder inför de undergivna arabstaterna och hela omvärlden.

Det förestående tillslaget mot Syriens väpnade styrkor leds i grunden av USA. Men det sammanfaller med att allierade imperialistländer är införstådda och samarbetsvilliga, även utan rationaliserandet via den vanliga farsen, känd som internationell legitimitet (det vill säga FN-beslut, vilka var och fortfarande är representativa för stormakternas intressen, vare sig de är i konflikt eller i allians beroende på omständigheter, oenigheter och jämviktsläge dem emellan). Tillslaget kommer med andra ord inte att invänta Säkerhetsrådet, på grund av det förväntade rysk-kinesiska vetot.

Tyvärr satsar många inom den syriska oppositionen på detta tillslag och på USAs inställning i allmänhet. De tror att detta skulle skapa en chans för dem att ta makten, och kringgå rörelsen och massorna och deras oberoende beslut. Det borde alltså inte vara förvånande att representanter för denna opposition och FSA inte hade några problem med att skaffa information åt USA om lämpliga anfallsmål.

I vilket fall är vi överens om detta: västerns imperialistallians kommer att slå till mot flera platser och vitala delar av den militära och civila infrastrukturen i Syrien (med ett antal offer som vanligt). Men, som man var noga med att upplysa om, kommer tillslagen inte att syfta till att störta regimen. Med Obamas ord är de bara avsedda att straffa det nuvarande syriska ledarskapet och rädda USA-administrationens ansikte, efter alla hot angående användande av kemiska vapen. USA-presidentens avsikt att straffa det syriska ledarskapet härrör inte på minsta vis från Washingtons solidaritet med de plågade barn som dog i Ghoutamassakern, utan att man har förbundit sig att skydda det Obama kallar USAs vitala intressen och dess skydd mot terrorism, förutom Israels intressen och säkerhet. Den syriska armén och dess regionala allierade, ledda av Irans regim, kommer troligen inte att ha tillräckligt med mod att uppfylla det som tycks vara hotelser från deras högsta representanter, att en attack från väst mot Syrien kommer att tända eld på hela regionen.

Men detta alternativ ligger fortfarande på bordet, som ett slutgiltigt val med katastrofala resultat. Det överhängande västimperialistiska angreppet är inte avsett att stödja den syriska revolutionen på något sätt. Syftet är att knuffa Damaskus till förhandlingsbordet och tillåta Bashar al-Assad att dra sig tillbaka från förgrunden, men behålla regimen på plats, och samtidigt starkt förbättra möjligheterna att stärka USA-imperialismens ställning i ett framtida Syrien gentemot den ryska imperialismen.

Ju mer de som deltar i den pågående folkliga mobiliseringen – som är mer medvetna, principfasta och hängivna Syriens och dess folks framtid – inser dessa fakta, deras följder och resultat och handlar därefter, desto mer kommer detta att bidra till att hjälpa det syriska folket att framgångsrikt välja ett verkligt revolutionärt ledarskap. Under loppet av en beslutsam kamp som bygger på folkets nuvarande och framtida intressen kommer detta att ge upphov till ett radikalt program som följer dessa intressen, och som kan främjas och genomföras på vägen mot seger.

Nej till alla former av imperialistisk intervention, varken från USA eller Ryssland

Nej till alla former av reaktionär sekteristisk intervention, varken från Iran eller Gulfstaterna

Nej till intervention från Hizbollah, vilket motiverar det starkaste fördömande

Ner med alla illusioner angående det överhängande tillslaget från USA

Öppna vapendepåerna åt det syriska folket så att de kan kämpa för frihet, värdighet och social rättvisa

Sejer åt ett fritt demokratiskt Syrien och ner med Assaddiktaturen och alla diktaturer för all framtid

Leve det syriska folkets revolution

Söndag 1 september 2013

Uttalande från Revolutionary Socialists (Egypten), Revolutionary Left Current (Syrien), Union of Communists (Irak), Al-Mounadil-a (Marocko), Socialist Forum (Libanon)
Ursprungligen publicerat på Al Mansour. Översättning från engelska Gunvor Karlström

Historiskt nej av Labour: Ingen attack mot Syrien

Internationalen 6 september 2013

- ▶ Nej från underhuset stort nederlag för premiärminister Cameron
- ▶ Tony Blairs lögner 2002 om Libyens massförstörelsevapen är inte glömda
- ▶ Underhusets medlemmar var inte beredda att lita på Camerons bedyranden att Assads regim var ansvarig för gasangreppet

Det är exakt 99 år sedan som den europeiska socialdemokratin röstade för det imperialistiska kriget mot den internationella solidariteten med de arbetande i andra länder. I patriotiskt vainsinne ställdes Europas arbetare mot varandra och maldes ner i miljoner som kanonmat. I går röstade Labour nej till brittiskt deltagande i den påtänkta attacken mot diktatorn Assads militära installationer i Syrien. Men nej i brittiska underhuset är inte motiverat av solidaritet med det syriska folkets kamp mot en blodig diktatur som redan dödat omkring hundra tusen av landets medborgare.

Nejet är ett stort nederlag för David Cameron och visar att den härskande klassen är splittrad över vilken politik att följa. Splittringen kan ses med bara ögat i den brittiska kapitalismens två husorgan, *The Economist* och *Financial Times*. Medan den förre manar att "slå hårt" mot Assad manar den senare i dagens ledare till eftertanke, tvekan och precisering av det strategiska målet med ett angrepp.

Nejet från Labours ledamöter har absolut inget att göra med solidaritet med frihetskampen i Syrien. Ingen ledare i partiet har under upprorets två första år rest konkreta krav på hjälp till revolutionen. I stället har partiet slutit upp i den borgerliga propagandan om arabernas oförmåga att begripa sig på demokratiska värden och överdrifterna om jihadisternas roll i kampen.

Grunden till nej i går lades av Tony Blair då han 2002 med groteska lögner tillsammans med George W Bush bluffade hela omvärlden om Saddams Husseins påstådda massförstörelsevapen. Det går inte att ropa varning för vargen alltför ofta om man vill bevara sin trovärdighet. Och det är precis vad som nu skett. Underhusets medlemmar var inte beredda att lita på Camerons bedyranden att Assads regim var ansvarig för gasangreppet i Ghouta den 21 augusti.

Imperialismens planer på att bomba militära installationer i Syrien har rämnat och Barack Obama måste nu välja att slå till i ensamt majestät eller ytterligare tappa trovärdighet inte bara i Mellanöstern utan globalt. Det är inte imperialistiska ingrepp som den syriska revolutionen är i behov av. Om USA:s bombningar blir av kan de syriska rebellernas positioner visserligen stärkas och de kommer säkerligen inte att säga Nej till missiler som slår ut regimens flyg exempelvis. Varje syrier vet vad Assads flygvapen och Scudmissiler ställt till med.

Men en verklig solidaritet med upproret skulle i stället förse de kämpande med den mate-

riella hjälp de bett om i två år utan resultat. Löftena har staplats på höjd men aldrig verkställt, vare sig vad gäller vapen eller humanitär hjälp. Vi behöver inte påminna om att ”Syriens vänner” i januari 2013 lovade 1,3 miljarder dollar i humanitär hjälp. Inte ens en femtedel av löftet har uppfyllts. Med axelburna luftvärnsrobotar kan FSA ensamt inrätta en ”no fly zoon” och skydda människorna som bor i de områden som regimen nu dagligen bombarderar.

När Labour säger nej till Camerons och Obamas planer är det tyvärr inte med omtanke för de som dagligen slaktas av regimen i Damaskus. Det är inte ett nej baserat på internationell solidaritet över gränserna mellan världens arbetare. Den idén begravnade de för redan 99 år sedan. Därför kommer de vid ett nytt tillfälle i en annan konflikt att gladeligen sluta upp i hejarklacken bakom den egna imperialismen.

Benny Åsman

”Syriska folket får lita till egna krafter”

Internationalen 13 september 2013

- ▶ Oppositionen i exil tror att Assad och Ryssland bara vill vinna tid
- ▶ Många inom oppositionen misstänksamma mot USA:s motiv för ingripande
- ▶ FSA-generalen Idris kräver däremot militärt ingripande för att avsätta Assad

Kommentar

Ett förslag att ställa Syriens kemiska vapen under internationell kontroll har välkomnats av såväl regimen som världssamfundet. Förslaget offentliggjordes av Ryssland men enligt den ryska utrikesministern Sergei Lavrov ska det ha tagits fram efter överläggningar med USA, rapporterar ryska medier. Frankrike ska lägga fram en resolution inför FNs säkerhetsråd som går ut på att kemvapnen sätts under internationell kontroll för att senare förstöras. Syrien har lovat samarbeta fullt ut med FN och Ryssland angående de kemiska vapnen.

- Vi går med på Rysslands initiativ som förhindrar en USA-aggression mot vårt land, sade Syriens utrikesminister Walid Moallem till amerikanska CBS News.

Det som för några veckor sedan framstod som ett nära förestående USA-lett anfall mot den syriska regimen verkar därmed ha avvärjts för tillfället. Redan innan fanns det tvivel kring om ett eventuellt angrepp alls skulle röstas igenom i den amerikanska kongressen sedan ett brittiskt deltagande röstades ner i Storbritanniens parlament i slutet av augusti.

Obama-administrationen hade gjort klart att ett eventuellt angrepp inte syftar till att försvaga Assadregimen utan att bara förhindra användningen av kemvapen. Wall Street Journal rapporterade i förra veckan om att Pentagon hade fått riktlinjer om att ta fram en anfallsplan som inte driver bort Assad från makten eftersom ”fel grupper inom oppositionen kan dra fördel av det”. Barack Obama sade i en tv-intervju på måndagen att om användningen av kemiska vapen kan förhindras på diplomatisk väg så föredrar han detta.

I ett tal till nationen på tisdagskvällen var han dock tydlig med att dörren för ett militärt agerande står öppen om diplomatin misslyckas.

USA är fast i ett långvarigt krig i Afghanistan och inbegripet i ett lågintensivt drönarkrig mot ”misstänkta terrorister” i Pakistan, Jemen och på andra håll. Aptiten för ett kostsamt ingripande som kan sätta amerikanska soldatliv på spel och som inte ses ligga i USAs intresse är knappast stor bland de styrande och bland allmänheten.

Länder traditionellt allierade med USA har med få undantag varit avvaktande till att ansluta sig till ett militärt ingripande och stött på inhemska opposition från politiska partier och

allmänheten. Med det i bakhuvudet är det inte svårt att förstå varför länder som USA, Frankrike och Storbritannien trots sin Assadkritiska retorik uppvisar en sådan lättnad inför att ett ingripande tack vare Rysslands manöver inte längre syns vid horisonten.

Samtidigt varnar Frankrikes utrikesminister för ”extremt allvarliga” konsekvenser om Syrien bryter mot en eventuell FN-resolution om kemvapnen. Den syriska oppositionen i exil och aktivister inne i landet litar inte på regimens löften och misstänker att Assad och Ryssland bara vill vinna tid med manövern.

General Salim Idris från Fria Syriska Arméns högsta militärråd krävde på tisdagen i en debattartikel i Washington Post tillsammans med Syriska Nationella Koalitionen ett militärt ingripande för att avsätta Assad och varnar för att regimen annars kommer fortsätta trappa upp våldet och återigen ta till kemiska vapen.

De varnar också för att ”extremister” och ”Al-Qaida-liknande terrorister” gynnas om Assad får fortsätta styra. Det är dock långt ifrån alla inom oppositionen och bland aktivisterna som stödjer ett amerikanskt ingripande mot Assad. Många ser med misstänksamhet på USAs intentioner och tror att Obama mer vill rädda sitt eget anseende än att hjälpa oppositionen med att bli av med Assad. Abdel Jabbar Akaidis, FSA-chef i Aleppo-provinsen, uttalande i nättidningen Syria Deeply är ett exempel:

- En lätt stöt skulle vara värre än att inte göra något alls, säger han. Om det inte är dödsstöten kommer det här spelet bara hjälpa regimen ännu mer. Det syriska folket kommer bara uppleva mer död och förstörelse när regimen går till motangrepp.

Det syriska folket lär fortsatt uppleva död och förstörelse oavsett ett militärt ingripande och oavsett om världssamfundet lyckas få bort Assad-regimens kemiska vapen eller ej. Att det syriska folket får lita till egna krafter i kampen mot Assadregimen tycks lika aktuellt nu som det varit de senaste två och ett halvt åren.

Arash Hakimnia

Tariq Ali: En total röra: Vad är en revolution?

Internationalen 13 september 2013

Ända sedan början av den arabiska våren har det varit mycket prat om revolutioner.

Inte från min sida. Jag har argumenterat mot ståndpunkten att ett massuppror i sig själv utgör en revolution, dvs en överföring av makten från en samhällsklass (eller ens ett skikt) till en annan som leder till grundläggande förändringar.

Den faktiska storleken på folkmassan är inte en avgörande faktor om inte majoriteten av deltagarna har tydliga sociala och politiska syften. Om de inte har det, kommer de alltid att omintetgöras av de som har det eller av staten som kommer att återta förlorad mark väldigt snabbt.

Egypten är det tydligaste exemplet på senare år. Inga självständiga maktorgan uppkom någonsin. Det Muslimska brödrskapet, en konservativ social kraft, som sent gick med i kampen för att störta Mubarak, steg fram som den starkaste politiska aktören i konflikten och vann valet som följde.

Dess sekterism, dumhet, och önskan att försäkra både Washington och de lokala säkerhetsapparaterna om att de kunde fortsätta som om ingenting har hänt ledde fram till att det gjorde flera strategiska och taktiska misstag även utifrån sin egen synvinkel. Nya massmobiliseringar utbröt, ännu större än de som hade lett till störtandet av Mubarak.

Återigen var de renons på politik, och såg armén som sin frälsare, och i många fall applåderades militärens brutalitet mot de muslimska bröderna.

Resultatet var uppenbart. Den gamla regimen är tillbaka vid rodret med masstödet.

Om det inte ursprungligen var en revolution, så är den senare knappast en kontrarevolution. Bara militären som åter hävdar sin roll i politiken. Det var de som bestämde sig för att dumpa Mubarak och Mursi. Vem kommer att dumpa dem? En annan massmobilisering? Tillåt mig att tvivla.

Sociala rörelser som är oförmögna att utveckla en oberoende politik är ödesbestämda att försvinna.

I Libyen krossades den gamla staten av Nato efter sex månaders bombningar och väpnade gäng tillhörande olika stammar och klaner av ena eller andra slaget strövar fortfarande omkring i landet och kräver sin del av bytet. Knappast en revolution enligt några kriterier.

Hur står det till i Syrien? Även här var massupproret äkta och återspeglade en önskan om politisk förändring.

Hade Assad gått med på förhandlingar under de första sex månaderna och även senare, kunde man ha åstadkommit en konstitutionell överenskommelse. Istället gav han sig in på förtryck och den tragiskt välbekanta sunni-shia kamplinjen drogs upp (denna splittring blev en verklig triumf för USA efter ockupationen av Irak). Turkiet, Qatar och sauderna öste in vapen och frivilliga på sin sida och iranierna och ryssarna backade den andra sidan med vapnen.

Uppfattningen att SNC är bärare av en syrisk revolution är lika skrattretande som idén att brödraskapet var detsamma i Egypten.

Ett brutalt inbördeskrig med illdåd från båda sidor utkämpas för närvarande. Använder regimen gas eller andra kemiska vapen? Vi vet inte.

De attacker som Förenta staterna planerar är utformade för att förhindra att Assads militära framgångar leder till att han besejrar oppositionen och återtar landet. Det är vad som står på spel i Syrien.

Utanför landet är sauderna desperat ute efter ett sunni-muslimskt maktövertagande för att ytterligare isolera Iran, som stärkts av den halvt-om-halvt religiösa shia-regimen i Irak som skapades av den amerikanska ockupationen.

Israels intressen är knappast en hemlighet. De vill att Hizbollah krossas. Vad som än kan eller kan inte hända i Syrien, så är det långt ifrån en revolution.

Endast de mest trångsynta sekteristiska fantasier kunde föreställa sig att detta var fallet.

Tanken att Saudiarabien, Qatar, Turkiet med stöd av Nato kommer att skapa en revolutionärt demokratisk eller ens en demokratisk struktur bestrids av det som händer på andra håll i arabvärlden.

Demokraten Hollande försvarar och motiverar det marockanska enväldet, sauderna hindrar Yemen från att gå framåt och ockuperar Bahrein, Erdogan har varit upptagen med förtrycket på hemmaplan, Israel är inte nöjt med ett PLO är på knä och trycker på för att också Hamas ska knäfalla (Mursi har kanske hjälpt till i den riktningen) så det åter kan ta itu med Hizbollah.

Regionen är i en total röra och de flesta syriska flyktingarna i Libanon och Jordanien är bara alltför väl medvetna om att amerikanska bombningar inte kommer att göra deras land bättre.

Många av de modiga syriska medborgarna som startade upproret befinner sig nu i flyktingläger. De som är hemma fruktar båda sidorna och vem kan klandra dem.

Översättning: Martin Fahlgren

Inlägget publicerat på [Counterpunch](#) 4 september 2013

Tariq Ali är författare till bl a *Obamasyndromet* (svensk utg. 2011)

Offensiv

Protester mötte Big Brother Obama

Offensiv 5 september 2013

Nej till USA-krig mot Syrien

[Uppdaterad]

– **Obama symboliserar en imperialistisk krigspolitik. Demokratiska fri- och rättigheter är inget för Obama och USA-imperialismen. Storebrorssamhälle, kapitalism och imperialism går hand i hand.**

Det sa Rättvisepartiet Socialisternas Lina Rigney Thörnblom när hon talade vid den stora demonstrationen i Stockholm i onsdags mot Big Brother Obama.

Även på andra håll i landet hölls manifestationer mot USA:s krigs- och övervakningspolitik i samband med den amerikanske presidentens Sverigebesök.

Under besöket var Stockholm en belägrad stad. Tusentals poliser, säkerhetspoliser och soldater fanns på gatorna samtidigt som prickskyttar trängdes på hustaken, helikoptrar och stridsflygplan patrullerade luftrummet.

Kostnaden för detta enorma säkerhetspådrag beräknas till minst 150-160 miljoner kronor – för ett 24-timmar långt besök.

Vid Obamas besök slog det politiska etablissemanget och media rekord i fjäskande för USA-imperialismen.

Inför öppen ridå bekräftades att den svenska regeringen och exempelvis Löfvens socialdemokrater är Vita husets tjänare; alltid beredd att sluta upp bakom USA:s och Nato:s krigsinsatser

Regeringen, med stöd av de flesta av de så kallade oppositionspartier, har gjort USA:s krigs- och övervakningspolitik till sin.

– **Övervaknings- och krigspolitiken** är inte unik för USA. Det är så världen är byggd! Vi har sett Chelsea Manning och Edward Snowden göra stora uppoffringar för att bidra till en verklig förändring. Nu är det vår tur!, sa Lina Rigney Thörnblom vidare i sitt tal.

– **Det här är en** demonstration mot massövervakning och krigspolitik. Vi säger Nej till Big Brother Obama. Vi säger Nej till krig, sa Dror Feiler, när han som konferencier välkomnade de många tusen som samlats på Medborgarplatsen i Stockholm den 4 september.

Demonstrationen, som anordnades av det breda Nätverket 4 september var en av de större som tagat genom Stockholm under senare år.

Vid samlingen på Medborgarplatsen talade bland annat Göran Greider, Hans Linde från Vänsterpartiet och Mikael Wiehe, som efter sitt tal sjöng den klassiska och alltid högaktuella ”Vem kan man lita på?”. Även Behrang Miri framförde flera uppskattade låtar.

Också Hanna Al-Khamri, journalist från Jemen, talade.

– Ett litet land som Jemen är inte terrorismens centrum. Det ligger i Washington!

Dror Feiler passade också på att påminna om att nästa vecka är det precis 40 år sedan den USA-organiserade militärkuppen i Chile.

Demonstrationen, som gick mellan Medborgarplatsen och Mynttorget, ropade bland annat ”Fredskamp vore skönare – skrota Baraks drönare”, och ”No justice, no peace – US out of Middle East!”

Väl framme på Mynttorget talade, förutom Lina Rigney Thörnblom från Rättvisepartiet Socialisterna (RS) även Mattias Gardell och Olof Buckard – som höll ett satiriskt tal som häcklade Reinfelds kryperi för Obama.

Anna Löfgren

USA:s attack mot Syrien uppskjuten - Förhandlingar om kemiska vapen - Inbördeskriget fortsätter

Offensiv 11 september 2013

Den planerade militära attacken mot Syrien är tills vidare uppskjuten, meddelade Obama i sitt tv-tal på tisdagen. Han har ingen säker majoritet bland politikerna i Washington och omröstningen i kongressen har bordlagts.

Samtidigt har löften från Ryssland och regimen i Syrien om att kemiska vapen ska ställas under ”internationell kontroll” för att därefter förstöras försvagat Obamas viktigaste argument för en attack.

Fredag 13 september inleder USA:s utrikesminister John Kerry ett toppmöte med sin ryske kollega Sergei Lavrov.

Helt klart är samtidigt att en attack, när den blir av, kommer att vara betydligt massivare än vad Obama och Kerry först talade om. Förberedelserna talar om minst 72 timmar med flera anfallsvågor med både Tomahwakmissiler och B2-bombplan mot fler än de ursprungliga 50 måltavlorna, för att sedan kunna förlängas. Ett hangarfartyg i Röda havet kan användas som bas för attacker. Krigshökarna inom kongressen i USA har också utverkat utökat militärt stöd till utvalda rebellstyrkor.

Obama har delvis målat in sig i ett hörn. Hans uttalade att användning av kemiska vapen var ”en röd linje” som om den passerades skulle betyda att USA ingrep militärt. Därför tvingas Washington nu också ta ställning till det rysk-syriska erbjudandet om att regimen skulle lämna ifrån sig sina kemiska vapen.

Obama sa på måndagen (den 9 september) att förslaget kunde betyda ”ett avsevärt genombrott” som han skulle överväga, utan att avblåsa de militära förberedelserna. Men faktum är att om detta skulle få Obama att backa skulle det snarast stärka Assadregimen.

Hela den nu över tre veckor långa debatten om USA ska anfalla eller inte visar också att Washington inte ingriper av humanitära skäl. Både presidenten och kongressledamöterna agerar utifrån vad de tror stärker USA:s makt, militärt och ekonomiskt.

Kongressledamöternas tvekan reflekterar den starka opinionen i USA. Medan krigen i Afghanistan (2001) och Irak (2003) hade stöd av 82 respektive 69 procent av befolkningen är idag två tredjedelar mot även en begränsad missilattack mot Syrien. USA:s högsta militärer tvingas försäkra att det inte handlar om marktrupper.

Det finns en utbredd oro över att USA på nytt ska dras in i ett långvarigt och kostsamt krig. Det finns också en misstro mot att de bevis som sägs finnas om att regimen i Syrien använt kemiska vapen inte har publicerats. Samma invändningar finns inom EU, vars utrikesministrar har deklarerat att man inte kommer att stödja en attack som saknar FN-stöd. Även Frankrikes president Hollande ska nu invänta FN-inspektörernas rapport.

Höga militärer i USA har kritiserat förberedelserna, till exempel att det är oklart vilken målsättning en attack skulle ha. Det finns också en osäkerhet om att kriget kan spridas, exempelvis genom vedergällning från Iran eller Hizbollah i Libanon.

Samtidigt har Obama att försvara sin militära prestige och får svårt att backa från uttalanden om att det måste bli en attack. Det handlar också om att varna de styrande i Iran.

Obama behöver kongressens stöd, när han nu har begärt det. De omröstningar som skulle ha inletts på onsdag den 11 september och avslutas den kommande helgen har nu skjutits upp för att presidenten ska försöka säkra en majoritet.

Kriget i Syrien har nu pågått i 2,5 år, med 150 000 döda och miljontals på flykt. En stor global opinion vill få stopp på det extrema lidandet.

Debatten hur det ska gå till är både förvirrad och het. Inom vänstern internationellt och i Sverige finns både strömningar som stödjer Assad och oppositionella som ger stöd till USA, vilket märktes under demonstrationerna mot Obamas besök i Sverige.

De som stödjer Syriens Assad använder argumentet att hans regim står emot USA, Israel, Saudiarabien med flera. Men sanningen är att Assadregimen är en brutal diktatur som i olika omgångar har gjort uppgörelser med både USA och Israel. Det är också en regim som fört en nyliberal ekonomisk politik som har drabbat befolkningen. Idag har Assad stöd av diktaturen i Iran och den alltmer auktoritära Putinregimen i Ryssland.

Men att störta en diktatur är inte en uppgift för USA-imperialismen eller väpnade styrkor med otydliga program eller till och med diktatorisk inriktning.

Protesterna i Syrien 2011 började med demonstrationer i städerna, med sociala krav och krav på demokratiska rättigheter. Krav och paroller som idag motarbetas både av regimen och av de allt mer jihaddominerade rebellstyrkorna. Kriget i Syrien har till stor del urartat till etniska rensningar och religiöst-sekteristiska dåd.

USA:s flera månader långa bombkampanj mot Serbien 1999 föll inte Milosevic – men det gjorde den masskamp på gator och arbetsplatser som inleddes av studenternas protester. Det finns inga genvägar till fred – vare sig via stöd till regimen eller stöd till USA.

Den vänster som söker efter militärt stöd utifrån följer en stalinistisk tradition, t ex har de tidigare gett okritiskt stöd till Hizbollah eller Hamas.

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) och CWI, den internationella socialistiska rörelse som RS är med i, är motståndare till såväl regimen som islamistiska och andra sekteristiska rebellstyrkor liksom mot ett ingripande från imperialismen som skulle öka förödelsen och riskera att sprida kriget ytterligare.

Lärdomarna från krigen i Irak och Afghanistan, men även från revolutionerna i Egypten och Tunisien, är att det krävs demokratisk massorganisering underifrån för att åstadkomma verklig förändring. De gamla stats- och militärapparaterna måste rensas ut. Alla ekonomiska

resurser och vapen måste ställas under demokratisk kontroll. Kampen mot diktatur och imperialism är en socialistisk kamp.

Rättvisepartiet Socialisterna / Offensiv står för:

- Nej till imperialistiskt ingripande av USA och deras allierade i Syrien. Tillbakadragande av alla utländska krigare.
- För enade, ickesekteristiska självförsvarskommittéer på arbetsplatser och i bostadsområden.
- Nationella, demokratiska och jämlika religiösa rättigheter till alla folkgrupper.
- Fria och demokratiska val till en revolutionär konstituerande församling.
- För en frivillig, socialistisk konfederation i Mellanöstern och Nordafrika.

Per-Åke Westerlund

Proletären

Oppositionella syrier mot krigsplaner

Proletären 4 september 2013

Inflytelserika syriska oppositionella tror inte på kemvapenanklagelserna mot Syriens regering och fördömer västvärldens krigsplaner

Salih Muslim är ledare för kurdiska Demokratiska unionspartiet (PYD) i Syrien, som sedan ett år tillbaka kontrollerar stora områden i den norra delen av landet.

Han avfärdar anklagelserna om den syriska regeringen beordrat en kemvapenattack i Damaskus förorter.

”Regimen i Syrien... har kemiska vapen, men den skulle inte använda dessa nära Damaskus, fem kilometer från FN-kommittén som utreder kemiska vapen. Självklart är de inte så dumma att de skulle göra det”, säger han till nyhetsbyrån Reuters.

PYD och dess väpnade styrkor är inte på något sätt anhängare av president Bashar al-Assad och den syriska regeringen. Tvärtom har de kurdiska styrkorna varit indragna i strider mot armén. På senare tid har PYD främst anklagat rebellerna för att terrorisera invånarna i norra Syrien.

Det är också mot rebellerna som SalihMuslim riktar misstankarna. Kemvapenattacken syftade snarast till att sätta dit Assad och provocera fram en internationell militär reaktion. PYD förespråkar istället en politisk lösning av konflikten.

En liknande uppfattning framförs av den oppositionelle syriern Haytham Manna i det belgiska magasinet *Le Vif L'Express*. Från exilen i Paris leder Haytham Manna Nationella koordinationskommittén för demokratisk förändring (NCC).

Organisationen har under många år arbetat för att få bort Assad, och Haytham Manna har inga problem anklaga de styrande i Syrien för våld och övergrepp. Men inte heller han tror att den syriska armén använt kemiska vapen i striderna mot rebellerna.

”De kemiska vapen som användes var hemmagjorda. Tror ni verkligen att den syriska armén behöver sådana?”, säger han till *Le Vif L'Express*.

Haytham Manna varnar samtidigt för den psykologiska krigföringen. Som ett exempel nämner han att vissa av de filmer och bilder som sägs visa kemvapenattackens offer publicerades på Internet innan den tidpunkt då den sägs ha ägt rum.

”Detta är en fälla. Det är känt att kemiska vapen använts av al-Qaida. Och Fria syriska armén och grupper med band till al-Qaida genomför 80 procent av operationerna i norr tillsammans.”

Haytham Manna påminner om att den syriska armén gjort stora framryckningar och pressat tillbaka rebellstyrkorna. Deras enda möjliga räddning är en direkt militär inblandning utifrån. Det är ett direkt motiv till varför al-Qaida/Fria syriska armén skulle kunna ligga bakom.

Haytham Manna säger sig vara fullständigt emot varje form av västerländsk militär aggression. Han återupprepar vad NCC och många andra oppositionella sagt under lång tid:

”En politisk lösning är det enda som kan rädda Syrien”, säger han och manar till ett genomförande av den tidigare planerade Genève II-konferensen.

Patrik Paulov

”USA har ingen rätt att anfälla Syrien”

Proletären 3 september 2013

– Om Obama attackerar mitt land kommer han att lägga många döda och skadade till listan över USA:s offer i Syrien. Det säger Aliaa Mahfouz Ali från den syriska staden Jableh.

Efter drygt två år av strider och terror, av död och förstörelse, hotar USA och dess allierade med ett angreppskrig på Syrien.

Det väcker rädsla och desperation. Ett tecken på det är de ökade flyktingströmmarna ut ur landet. Det är uppenbart att dessa människor inte litar på Barack Obamas tal om att skydda civilbefolkningen.

Att supermaktens ledare tar sig rätten att starta krig mot och döda människor i andra länder är också något som väcker vrede.

– Obama, du är inte Gud med rätt att straffa andra länder. Sluta låtsas att du är det! Om du attackerar mitt land kommer du att lägga många döda och skadade, förutom förstörd infrastruktur, till listan över USA:s offer i Syrien.

Orden kommer från Aliaa Mahfouz Ali, engelskalärare från Jableh vid Medelhavskusten, som *Proletären* ber om en kommentar till Obamas krigsplaner och försöket att få kongressen att godkänna ett anfall.

Som så många andra syrier avvisar hon anklagelserna om att den syriska regeringen skulle ligga bakom användandet av kemiska vapen mot civila. Den allmänna uppfattningen i Syrien är, menar Aliaa Mahfouz Ali, att om det är några som begått sådana vidriga förbrytelser så är det de väpnade gängen. Vilket är krafter som USA direkt eller indirekt backat upp.

– I över två års tid har många syrier dött på grund av USA-tränade krypskyttar, USA-stödda jihadisterna och vapen levererade av USA. Om Syrien attackerats kommer al-Qaida att vara nöjda över att amerikanska styrkor slåss tillsammans med dem, säger Aliaa Mahfouz Ali.

För henne framstår Obamas påstådda omtanke om de syriska barnen som lika trovärdig som när USA månat om barnen i Afghanistan och Irak. Hon framför en vädjan till USA:s kongressledamöter:

– Vill ni orsaka mer blodspillan eller vill ni stoppa detta absurda krig?

Parallellerna till tidigare krigsförbrytelser i regionen är något May Almoudalal lyfter fram när Proletären kontaktar henne. Almoudalal är född och uppvuxen i Irak men lever och arbetar i Damaskus sedan åtta år.

– I denna situation återvänder jag till mina minnen från Irak. Jag har upplevt samma stämning två gånger tidigare, berättar hon för Proletären och hänvisar till angreppen på Irak 1991 och 2003.

– Mönstret går igen. Det är samma typ av lögnar som ska motivera dagens krig. Men USA för inte med sig mänskliga rättigheter och demokrati till Syrien genom att döda civila över hela landet.

Hon fördömer USA:s planer och varnar för de humanitära följderna av de planerade attackerna.

– De så kallade militära målen ligger i hjärtat av Damaskus och här lever tusentals människor. Bombningarna skulle bli en verklig massaker utförd av demokratins och frihetens representanter.

Patrik Paulov

Ge freden en chans!

Ledare

Proletären 2013-09-10

I sista ögonblicket öppnar sig en möjlighet att undvika USA:s till synes oundvikliga angreppskrig mot Syrien. Genom det ryska förslaget om att Syriens kemiska vapen skall ställas under internationell kontroll, ett förslag som den syriska regeringen omedelbart sa ja till.

Det är ett förslag att bejaka och ansluta sig till. Den syriska regeringen förnekar visserligen att dess trupper använt kemiska vapen och det finns inga bevis för att så skett, vilket gör internationell inblandning tveksam. Men med den syriska regeringens ja är alternativet så mycket sämre.

Ett imperialistiskt angreppskrig kommer inte bara att döda och lemlästa civila, utan det kommer framförallt att förlänga det pågående kriget, som redan kostat 100.000 människor livet och som drivit miljoner på flykten.

Den internationella kontrollen måste givetvis utövas på plats i Syrien och i FN-regi, utan inblandning från det krigshotande USA. Den kan bara innefatta just kontroll. Vi avskyr kemiska vapen och anser att de skall förbjudas. Men förbud och åtföljande förstörelse måste innefatta alla innehavande länder. Den internationella rätten får inte göras selektiv, på imperialistiskt manér.

Det är nu upp till USA att svara på det ryska-syriska initiativet. Barack Obama bjuds en möjlighet att stoppa kriget, om han vill och menar allvar med sin omtalade röda linje. Obama bjuds rentav en möjlighet att söka den politiska lösning som han själv och hans eftersägare talar så varmt om, men som USA hittills konsekvent saboterat. Den syriska regeringen är öppen för förhandlingar. Det är USA och dess allierade som valt krigets väg.

Det rysk-syriska förslaget ger freden en chans. Den som avvisar chansen måste fördömas som krigsanstiftare.

Obama varnas för falsk information om kemvapenattack

Proletären 10 september 2013

USA:s ”bevis” för att den syriska regeringen använt kemiska vapen i Damaskus 21 augusti ifrågasätts från flera håll. Tolv tidigare anställda inom USA:s militärmakt och underrättelsetjänst varnar för att attacken var en provokation från oppositionella med målet att få USA att gå till anfall.

Allt sedan de första protesterna genomfördes i Syrien i mars 2011 har medierapporteringen varit fylld av förvrängningar, överdriver och rena lögn. Det har förekommit alltifrån falska bilder och filmer till rapporter om händelser som aldrig ägt rum.

När USA och ett fåtal länder förbereder ett militärt angrepp på Syrien finns det anledning att vara än mer försiktig till vad som rapporteras. Som på beställning lägger västliga underrättelsetjänster och regeringar fram ”bevis” för vad som hände i de östra förorterna i Damaskus 21 augusti. Alla ”bevis” pekar i riktning mot att den syriska regeringen eller regeringsarmén bär ansvaret för en attack med kemiska vapen som orsakat många dödsoffer.

Utanför maktens korridorer hörs allt fler kritiska röster. Tolv tidigare militärer och underrättelseagenter, flera med högt uppsatta positioner inom US Army, NSA och CIA, har skrivit till Barack Obama för att varna honom för att han försetts med falska underrättelseuppgifter.

”...den mest trovärdiga informationen visar att Bashar al-Assad INTE är ansvarig för den kemiska incident som dödade och skadade syriska civila 21 augusti”, skriver de i en promemoria till Obama.

Thomas Drake (NSA), Philip Gerald (CIA), Ann Wright (US Army) och övriga författare till PM:et konstaterar att någon form av kemisk attack ägt rum. Men de riktar misstankarna åt ett annat håll.

Uppgifter från allt fler källor, varav merparten är knutna till den syriska oppositionen och deras anhängare, tyder på att detta var en planerad attack av den syriska oppositionen och dess uppbackare i Saudiarabien och Turkiet. Med syftet att få USA att gå till militärt anfall.

De tolv personerna ingår en organisation för tidigare och nuvarande yrkesverksamma inom USA:s underrättelsevärld kallad Veteran Intelligence Professional for Sanity (VIPS).

Det är inte första gången som organisationen varnar en amerikansk pre-sident för att lita till underrättelser som har mer att göra med politik än fakta. När utrikesminister Colin Powell i februari 2003 hållit sitt berömda tal i FN:s generalförsamling och ”bevisat” för världen att Irak har både massförstörelsevapen och ondskefulla avsikter reagerade VIPS.

I ett PM till George W Bush pekade de på de uppenbart lögnaktiga uppgifter som Powell presenterade som fakta. De rådde Bush att inte bara lyssna på dem som redan är fast beslutna att gå i krig.

Nu ger de Obama samma råd. De ”bevis” Vita huset lagt fram är politiska dokument som maskerats som underrättelsematerial. Två personer som särskilt kritiserats är CIA-chefen John Brennan samt NSA-chefen James Clapper.

I PM:et till Obama lyfts flera uppgifter fram som pekar på att oppositionella, inte regeringen ligger bakom användandet av kemiska vapen.

Till exempel började de väststödda rebellerna i Turkiet redan en vecka innan gasattacken att förbereda sig för att större militär offensiv mot den syriska regeringsarmén.

Underrättelseagenter från Qatar, Turkiet och USA informerade om att händelser som får kriget att vända till oppositionens fördel är på gång och kommer att följas av amerikanska bombningar.

I samband med gasattacken distribuerades också stora mängder vapen till rebellgrupperna.

De tolv agenterna och militärerna pekar också på Israels intressen i konflikten och varför israelerna vill att USA ska börja bomba. Vad Israel önskar är en militär attack som ska bidra till att förlänga kriget, där varken den syriska regeringen eller jihadistrebellerna vinner.

Så länge kriget fortgår, och ju större den etnisk-religiösa splittringen i Mellanöstern blir, desto tryggare är situationen för Israel.

De tankar som författarna av PM:et för fram är inte på något sätt unika. Bland de som ifrågasätter sanningshalten i ”bevisen” mot Syriens regering finns såväl experter på kemiska vapen som icke krigsivrande politiker världen över men också ledande syriska oppositionella.

Patrik Paulov

Fem månader i rebellernas fångenskap

Proletären 10 september 2013

Pierre Piccinin och Domenico Quirico släpptes på söndagen fria efter fem månader som fångar hos syriska rebeller. ”Assad låg inte bakom gasattacken”, säger Piccinin.

Pierre Piccinin, belgisk historiker och statsvetare, har varit i Syrien många gånger under konflikten. Våren 2011 avslöjade han oppositionens överdrifter om deltagarantalet i demonstrationer mot regeringen, och han bevittnade angrepp från oppositionella under en tid när allt tal om väpnat uppror förnekades.

När Pierre Piccinin i maj 2012 reste omkring i det allt mer krigshärjade landet greps han av en av Syriens många säkerhetstjänster. Piccinin misstänktes vara fransk spion och misshandlades brutalt under veckan i fängelse. Efter detta blev han en hängiven anhängare av den väststödda Fria syriska armén.

När han för åttonde gången återvände till Syrien i april 2013 reste han under beskydd av sina vänner i FSA. För belgiska radiostationen RTL berättar han att gruppen tog sig in i staden al-Qusayr nära gränsen mot Libanon.

På kvällen 8 april greps Pierre Piccinin och hans medresenär, italienska krigsreportern Domenico Quirico, av en islamistisk grupp. Det var, enligt Piccinin, Fria syriska armén som hade förrått dem och lämnat dem i händerna på ”banditer”. Under fem månader hölls de fångna på olika platser och av olika grupper, vissa väldigt fientliga till väst och till kristna. De utsattes för förnedrande behandling, övergrepp och skenavrättningar.

Frisläppandet skedde efter att Italiens regering förhandlat med rebellerna om ett frisläppande innan USA:s bombangrepp inleds.

Apropå krigsplanerna mot Syrien gör Piccinin och Quirico ett avslöjande uttalande. De överhörde nämligen en konversation där en kommandant i Fria syriska armén var en av samtalsparterna.

”Det är min moraliska plikt att berätta. Det är inte regeringen Bashar al-Assad som använt saringas eller annan gas under striderna i Damaskus förorter. Vi vet detta efter att ha hört en konversation som överraskade oss. Även om det smärtar mig att säga det, för jag stöder starkt Fria syriska armén och deras rättfärdiga kamp för demokrati”, berättar Piccinin.

Domenico Quirico berättar för den italienska tidningen La Stampa att rebellerna sade att de ville provocera fram ett västligt militärt ingripande. Han poängterar dock att han inte kan veta om samtalet baserades på fakta eller ej.

”Jag är extremt överraskad att USA kan tänka sig att intervensera då det är väl känt att den syriska revolutionen har förvandlats till internationell jihadism – det vill säga al-Qaida”, säger Quirico.

Patrik Paulov

Lästips: [Om Syrien](#) (artiklar och dokument)